DECEMBER 10, 1970 — No. 982
26th YEAR OF PUBLICATION

Jan.
Rev. J.W. Van Weelden
17 Tweedsmuir Ave. E.
Chatham, Ont.

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail. Registration number 0-0451.

Shrinking Missionary task force noted

(Grand Rapids, Michigan) Leaving open the possibility of another revision in January, the Board of World Missions adopted a 1971 budget reflecting the decreasing benevolence receipts of Presbyterian US (Southern) Assembly agencies, The Presbyterian Journal reported.

The budget approved for 1971 is planned to support a missionary force of 380. Only one missionary was appointed at the October meeting while several resignations from the shrinking force were accepted. The total of 1970 appointees is 9, while in 1964, a peak year for appointments, there were 60. In 1965 the board supported a peak force of 567 missionaries.

The decline in Protestant missionaries is not limited to one church, but is general. The Christian Century gave the following survey:

"According to the newly published ninth edition of North American Protestant Ministries Overseas Directory, the number of North American Protestant missionaries serving in overseas ministries has declined for the first time since the Depression. The directory puts the total of Protestant missionaries from North America in 1969 at 33,289 — down 4 per cent from the 1967 total of 34,700. At the same time, however, the financial giving of American Protestants to overseas ministries ($345 million) increased 9 per cent over 1967. Of the more than 600 organizations listed in the directory, the Southern Baptist Convention has the most missionaries. Latin America has replaced Asia as the continent receiving the largest number of Protestant missionaries, although there are still some serving in 156 countries around the world. Edward R. Dayton, editor of the directory, predicts that the missionary of the '80s is very likely to start his missionary career in his 40s, after having demonstrated Christian maturity and acquiring skills that will be of direct benefit to the church in other countries. He is likely to be a trainer rather than a preacher." (RES)

PRESBYTERIAN UNION PLANS IN SOUTHERN AFRICA

(RPPS) With an overwhelming majority, the General Assembly of the Presbyterian Church of Southern Africa last month voted in favor of union with two black churches, the Bantu Presbyterian Church and the Tsonga Presbyterian Church.

Communicant membership figures of the three churches re given as: PCSA 60,000; Bantu P.C. 40,000 and Tsonga P.C. 10,000. Because of the large number of black church members in the multiracial Presbyterian Church of Southern Africa, there would be a black majority in the projected united church.

The assembly decision has been sent down to the church's nine presbyteries for ratification by next May. Beyond the present discussions a wider union of South African churches is envisaged, which would also involve Congregationalists and Methodists. (RES)

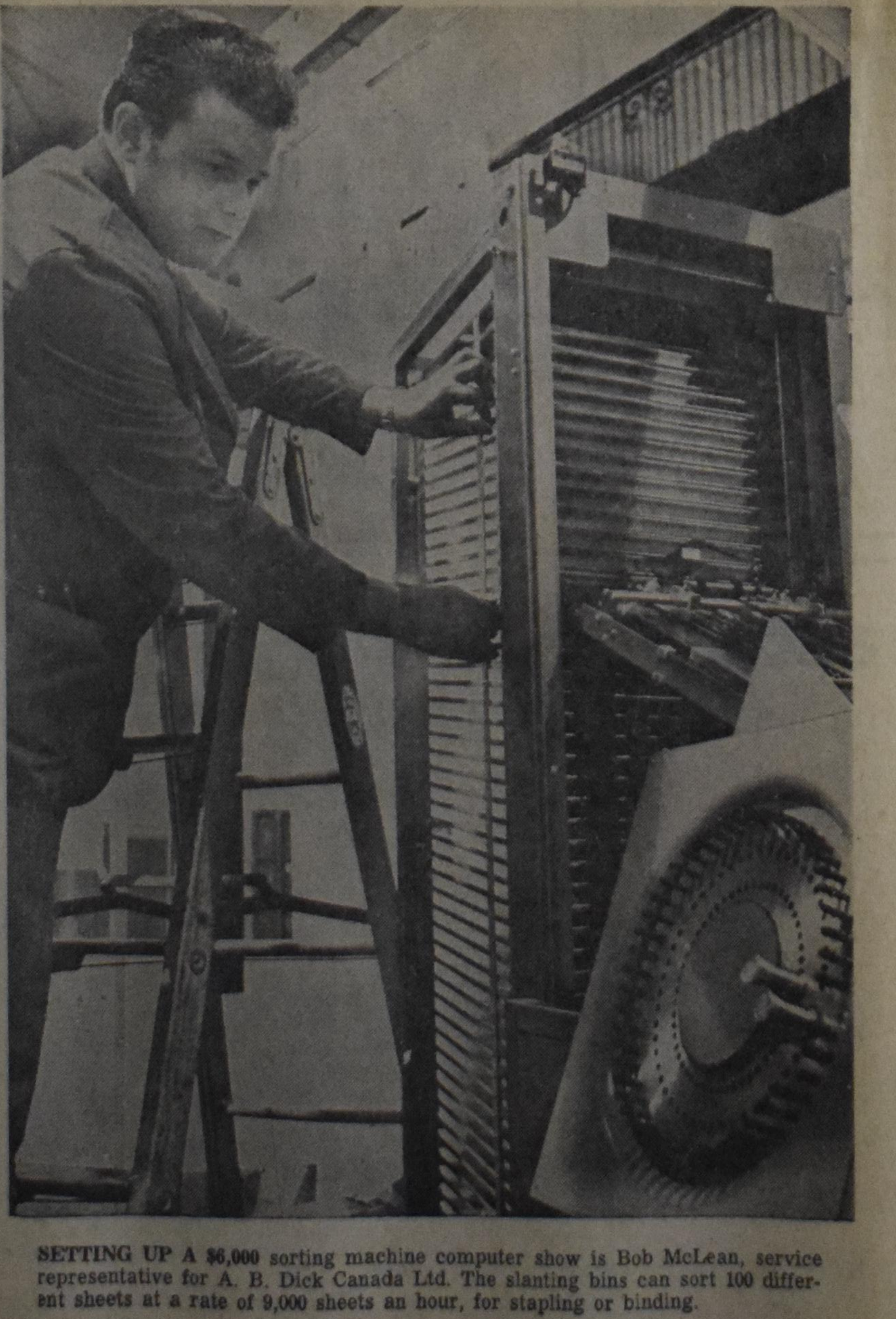

SETTING UP A $6,000 sorting machine computer show is Bob McLean, service representative for A. B. Dick Canada Ltd. The slanting bins can sort 100 different sheets at a rate of 9,000 sheets an hour, for stapling or binding.

OTTAWA REPORT

A Bleak Employment Picture

by Norman Campbell,

Parliamentary Press Gallery.

(Canadian Scene) — Almost unnoticed in the news attending the crisis in Quebec was the publication by the Department of Manpower and Immigration of a disturbing study of the economic situation in Canada.

Canada Manpower Review (CMR) is a quarterly publication and the latest deals with the first three-quarters of 1970. An introduction notes that the opinions in the review are those of the authors (who are government employees) and not necessarily the Government's view.

The review says that the relative lack of new jobs has been a disturbing feature of the 1970 labour market. Net increase in employed in the first half of the year was only 73,000 although over the whole of 1970 at least 175,000 new jobs would be required to absorb new entrants into the labour force. Perhaps even more alarming is the fact that the increase in employment in the first half of 1970 was under one per cent over 1969, whereas in 1969 there was a gain of 4.5 per cent over 1968.

A secondary disturbing feature is that the increase in employment this year has been predominantly among females in the 25-54 age group. Among males there were no age groups which showed significant employment gains. In fact, the total gain in male employment in the first half of 1970 was only 15,000.

Now the General Motors strike with its effect on supplier industries, and, in fact, on business generally, has all but killed any hope that the unemployment rate can be brought down to even six per cent before the end of 1970. Of the net increase of 73,000 in jobs, 48,000 were accounted for in professional and technical occupations. Manufacturing and construction have been doing little additional hiring. They are traditionally the employers of a large share of skilled tradesmen. In 1969 there were 71,000 new jobs among craftsmen, production and process workers. Nine months of 1970 have shown, if anything, a slight decline. "The rapid growth in employment which had taken place in most parts of Canada in 1969 came to an end in the first half of 1970," the report says.

The unemployment rate in Canada from 1963 through 1966 was consistently below the U.S. rate. In 1967 this began to change and Canada's rate has risen progressively. The western European countries show a continuing tendency to have lower rates than either Canada or the United States. Canada may well have the highest rate in the western world. An exact comparison cannot be made because of the differing bases for compiling figures.

Canada Manpower Review says that occupational groups which are declining in size relative to the whole labour force are transportation (showing the greatest decline), primary (farm, miners, woodworkers, etc.), labourers, communications, craftsmen, production and process workers. Among the occupations in which employment can generally be found, the review lists insurance salesmen.

Should the trend to higher unemployment not be arrested, no one in Ottawa will be surprised if some of the much-disregarded guidelines of the Prices and Incomes Commission are translated into law.

GOD'S WORLD

In the great
vast universe
of bright
brilliant hue,
hangs a
little planet
amidst a deep,
deep blue.

Through ages
filled with
changes, God holds
it in place,
keeps it ever
safely in
His loving
embrace.

And in this
present age
I'm relieved
and content,
that this world
is kept, not
in our . . . but
in God's Hand!

Wilma Jonkheer

The New Marxist Course in Chile

(Mandate) The role of the United States missionary in Chile may be coming to an end because of the recent election of an avowed Marxist as president of that country, but even such a disappointing development may not be all bad for the National Presbyterian Church in Chile.

That is the assessment offered by two Reformed Presbyterian missionaries to Chile on furlough, the Rev. John Crane, a 25-year veteran to the Chilean field, and the Rev. Roger Lambert. Both offered their views in a discussion on Lookout Mountain late in September.

Salvador Allende received a plurality of votes in the September 4 election in Chile after campaigning hard on a platform which emphasized his socialist leanings.

The total impact for the Chilean church and for the North American missionaries, who serve as co-laborers with it is not yet altogether clear, the missionaries observed. From a strictly political point of view, Allende is not likely to be able to implement his platform immediately because of his minority status. Before he can become totally effective, he will have to forge a coalition of major political forces.

Yet, says Lambert, Allende has two major forces moving in his favor. Eighteen-year-olds have been awarded the vote for the first time, and most young people have been effectively recruited by the Communist party in Chile. Further, Allende may move quickly to restructure the whole constitution, bringing it more into line with his own political aims.

There are many planks in Allende's platform which are lauded by the missionaries as necessary correctives for 400 years of misrule by the monolithic Catholic government. There is an emphasis on education, on housing, on equal rights for women, and on a more realistic divorce law. Features of a proposed agrarian reform law are viewed with mixed feelings by the missionaries.

It is in the area of schooling, however, that Reformed Presbyterians are most likely to feel the squeeze. Allende intends to have the government take over supervision of all private schools as part of a unified educational system. To accomplish that objective, the plan is to expropriate all buildings now being used for religious, social, or sectarian purposes as well as all present schools.

The effect of all this radical change is almost certain to enhance the already latent anti-U.S. sentiment which is to be found throughout the country. American business interests have often formed too close an alliance with a repressive and oppressive government to merit the trust of the common people, and many evangelical believers are among those who resent almost anything American.

Indeed, to be a Protestant Christian in Chile is almost synonymous with being left of center in politics, and a large number of believers — some Presbyterians among them — voted for Allende. (Some fervent Pentecostalists require that a person be a Marxist before he can become a member of the church.)

Meanwhile, the Chilean church is experiencing exciting and unprecedented growth. The National Presbyterian Church—which Crane says existed even before he arrived on the scene — has a membership now of something less than 1,000. Through extensive lay evangelism, however, there have been reports of more professions of faith in recent weeks than in a whole year of special campaigns by the missionaries. At least 5 new believers have been reported through personal lay witnessing in recent days. Says Lambert: "If that kind of witnessing continues, church planting will go on whether or not missionaries are there."

Both Crane and Lambert see a change in emphasis which may spell great hope. Extension theological studies are to be carried to the towns and cities where the pastors and potential pastors are, rather than requiring them to come as boarding students to one central location. In this way, more men are reached, and at far less cost.

Both missionaries would like to see a dozen more missionary couples recruited for service there while opportunities are still open. Because the future is so uncertain, neither will make any predictions about how long U.S. missionaries may have. (RES)

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Called

to Burlington, Ont., Rev. H. Numan of Peterborough, Ont.

Accepted

to Sarnia III, Ont., Rev. M. Pool of Houston, B.C.

Declined

for Victoria, B.C. and Red Deer, Alta., Rev. J. Nutma of Bowmanville, Ont.

DeLugt Resigns Post at D.I.S.

(Grand Rapids, November 20)

Mr. Henry J. G. DeLugt announced his resignation as chairman of the Dutch Immigrant Society, with headquarters in Grand Rapids, Michigan, before the society's annual membership meeting, attended by over 250 people.

Mr. DeLugt had been with the society from its very beginnings, when newcomers to Grand Rapids were in need of assistance by people who knew their language. He had been active in organizing Dutch worship services for immigrants for many years.

Shortly after mentioning that he was 71 years old, upon which the assembly applauded, former D.I.S. chairman unexpectedly announced his resignation. Mr. DeLugt stated that he resigned for personal reasons and because he could no longer handle the job.

The society has grown from a small number twenty years ago, to a large group with approximately 7,300 members and a sister society in The Netherlands. The D.I.S. is growing at the rate of 50 members per week.

Secretary Mr. John Witte, speaking for the officers, stated that the sudden announcement reminded him of President Johnson's declaration several years ago, that he would not run again for the presidency. Mr. DeLugt had hinted to the officers about retiring, but the announcement came as unexpectedly for them as it did for the annual membership meeting.

The reasons given by the former chairman are valid ones. The society is no longer an insignificant small club of Netherlanders who seek to maintain ties with their old fatherland, but a group that is called upon to demonstrate the cultural aspects of the people of the Netherlands to a variety of government representatives and institutions of learning and culture.

One can only have respect for a person who twenty years ago was courageous enough to do what he felt he should for fellow Dutch immigrants, and now, realizing his age and his limitations, was courageous enough to face reality, and to resign when a time of rest from the demanding office as chairman of the D.I.S. was well-deserved.

A new chairman has not as yet been nominated. Whoever the newly elected chairman may be, he will need the vision and the faith which the retiring Mr. DeLugt has demonstrated in the past twenty years.

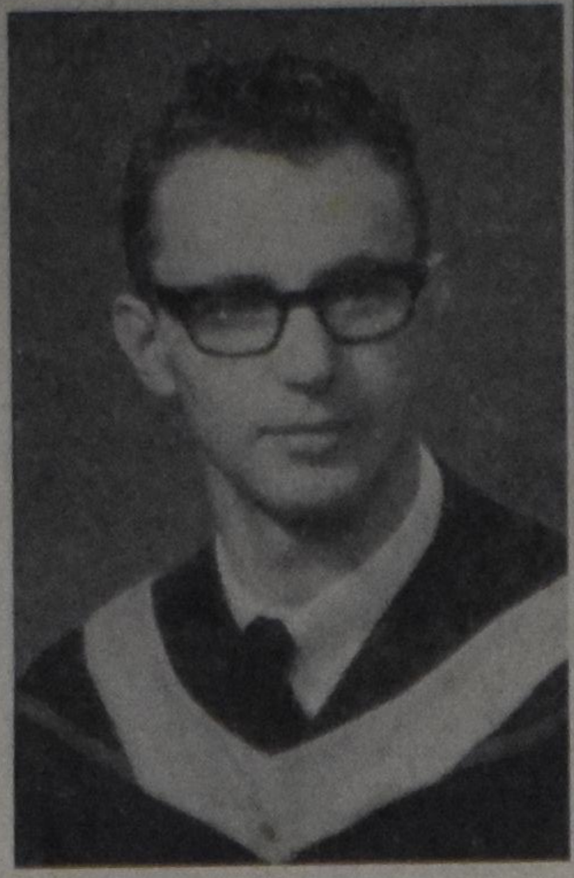

Mr. Jacob Hofstee Jr. is the son of Mr. Jacob Hofstee and the late Mrs. Hofstee of St. Thomas, Ontario. Mr. Hofstee has accepted a position as assistant professor in the physics department of Laurentian University, Sudbury, Ontario. He received his M. Sc. degree from the University of Western Ontario in 1969 and will receive his Ph. D. in physics at the spring convocation of the University of Western Ontario next May. The thesis which Mr. Hofstee prepared for his doctorate degree dealt with the effects of the Aurora Borealis (Northern Lights) on radio transmission.

SNOWMOBILE DEATHS

Snowmobile deaths soared by 50 per cent last winter. Predicted high sales of the motorized snow vehicles make a further increase in casualties most likely this winter unless operators take more care.

In a national report prepared by the Canada Safety Council, public road collisions are singled out as by far the leading cause of snowmobile deaths.

Of the 93 snowmobile deaths last winter, 47 resulted from collisions with other motor vehicles. One of the victims was a nine-year-old boy whose snowmobile collided with a car on a main highway.

The Canada Safety Council recommends that snowmobilers using their vehicles for recreation stay off public roads. The Council also says that snowmobilers should tow their vehicles across public roads manually although driving them across under power is generally legal.

Driving snowmobiles at night proved to be the most hazardous practice of all. Of the fatalities, 28 took place at night.

Broken down by location, 22 of the total number of deaths took place on municipal roads, 21 on secondary roads and four on main highways.

While legislation varies widely from province to province, snowmobiles are generally allowed on roads except on main highways. Where snowmobiles are allowed on roads, registration is compulsory.

There are more than 350,000 registered snowmobiles in Canada, about half of the snowmobiles in use. The unregistered vehicles are supposed to be used only on private property.

Apart from traffic deaths, 21 snowmobilers drowned of whom 11 were operating their machines at night. Eight died in collisions on private property. Five died when their vehicles were struck by trains. Another five died in collision with wire or fences. Three died in accidents in trails or parks. One each was killed when hitting a tree and house steps. Another two died in accidents while repairing their machines.

Broken down by age categories, the 16-19 year olds suffered most fatalities. Twenty of the victims were in this bracket. Thirteen children under the age of 15 were killed, five of whom were drivers. One youngster was driving a snowmobile hit by a train.

Of the victims, only 17 were over the age of 44, a sharp decrease compared to the previous winter.

Seventy of the drivers were drivers and 21 passengers. Seventy-eight were male and 15 female. (The apparent discrepancy in these figures is accounted for by the two victims of accidents while repairing their machines).

The Canada Safety Council reiterates its warning that snowmobilers using their machines for pleasure stay off public roads. The manufacturers state that the machines are not designed for highway use. The mounting casualty figures emphasize the urgency of this warning.

"I am a Canadian, a free Canadian, free to support without fear, free to worship God in my own way, free to stand for what I think right, free to oppose what I believe wrong, free to choose who shall govern my country. This heritage of freedom I pledge to uphold for myself and all mankind."

— John George Diefenbaker.

". . . the rights of man come not from the generosity of the state but from the hand of God."

— John Fitzgerald Kennedy.

VERANTWOORDING BUSJES ACTIE

Women Fund London Chr. Sec. School — Fall 1970

London East	$225.80
London West	„ 290.99
Strathroy East	„ 204.41
Strathroy West	„ 242.20
Aylmer	„ 115.—
St. Thomas	„ 203.50
Woodstock	„ 130.—
St. Thomas nagekomen	„ 25.05
Bake Sale	„ 122.30
Coffee Sale	„ 30.90
Totaal	$1590.15

Een prachtig resultaat kunnen we onze trouwe spaarders weer voorleggen. Onze hartelijke dank aan allen die meegewerkt hebben.

En zo hopen we dan straks onze nieuwe school te hebben, en kunnen met trots zeggen: "Een nieuwe school en onze oude actie," waar wij vrouwen en moeders van de London Chr. Sec. School onze stenen hebben bijgedragen in de vorm van gordijnen voor alle classrooms en waar ze verder nodig mogen zijn.

Namens het fund,

Mrs. P. L. Brobbel Sr.

DATA CENTRE

Dec. 12	Children's Theatre, in the Gymnasium of Hamilton District Chr. High School. 1.30 p.m.
Dec. 12	The Laudate Dominium Choir of Chatham present a concert of excerpts of Handel's "Messiah", at the Presbyterian Church. 8 p.m.
Dec. 22	**Metropolitan Choir of Praise, Calvin College Fine Arts Center Auditorium, Grand Rapids, Mich. 8:00 P.M.**
Dec. 22	Calvin Christian School presents Christmas program "And the Word Became Flesh" in the Chr. High School Auditorium. 7.30 p.m.
Jan. 2	H.D.C.H. Alumni Association Banquet. 6.30 p.m.
Feb. 27	Annual meeting C.J.L. Foundation (Committee for Justice and Liberty), 1.30 p.m., West Humber Collegiate Institute, 1675 Martingrove Rd., Rexdale, Ont. Guest speaker: Rev. L. M. Tamminga.

CHILDREN'S THEATRE

An afternoon of drama for children between 4 and 10, produced, written, directed, and acted by the students of

HAMILTON DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL

Saturday, December 12, 1970 at 1:30 P.M. in the gymnasium. Admission 25¢; 50¢ if you are over 10.

H.D.C.H. Alumni Association Banquet

6:30 P.M., SATURDAY, JANUARY 2, 1971.

Attention all graduates and former students of Hamilton District Christian High School: If you have not received a notice, write or call the school now to reserve your tickets. Come for an evening of food, song, slides, drama and visiting. By reservation only, cost $2.75. Sponsored by the P.T.A.

TODAY'S GARDEN-GRAPH

Reg. U. S. Patent Office

Do Feed Our Feathered Friends

By EDNA HALLIDAY

Distributed by Central Press Association

DURING WINTER birds are attracted to our gardens by suet, berries and seeds. There are many plants whose fruits are available during the winter months which gardeners should include in their plantings, especially for the birds.

The ornamental bright berries of the mountain ash attract grosbeaks, finches, cedar wax wings, sparrows and woodpeckers. The hackberry tree is a "banquet tree" for many birds. Sumac, bittersweet, hawthorns, viburnums, dogwoods, highbush cranberry, bayberry, mulberry, honeysuckle, flowering crab apple and pyracantha all provide tasty treats.

In times of bitter cold and deep snows that cover berries of trees and shrubs, vines such as the wild grape of Virginia creeper, as shown in the GARDEN-GRAPH, are the last resource for many birds.

Many people use old soap dishes to hold suet for winter birds, as shown. Other people make suet holders of hardware cloth or chicken wire. A word of caution: if you use chicken wire or any metal as a container to hold suet, it is a good idea to dip the wire mesh in melted paraffin enough to coat the wires so that the birds will be protected from any danger (during freezing weather) of injuring an eye, tongue or leg as they come in contact with the cold metal.

As shown, a good method is to hang suet in mesh bags that onions and oranges are sold in.

(© 1969, King Features Syndicate, Inc.)

BIBLE LANDS TOUR

SEE: Jerusalem, Garden of Gethsemane, Mount of Olives, Bethlehem, The Dead Sea, the sea and shores of Galilee, Mars' Hill at Athens, Corinth, and many, many other Biblical places.

A 10 DAY TOUR for the SPECIAL low fare of $599.00 U.S. $ (includes transportation, hotels, meals, etc.)

Departure date Feb. 14 — Montreal.

YOUR TOUR HOST: Rev. Peter Mantel
2209 Braeside Ave., Ottawa 8, Ont.

(Arrangements through Wholesale Tours International, Inc.)

GUIDE
TRAVEL BUREAU
G. DENHARTOG
Box 733 — 39 King Street
AYLMER, ONT.
Telephone (519) 773-2431
TRAVEL AGENTS ARE IN BUSINESS TO SERVE TRAVELLERS AT NO EXTRA COST

"The Beacon"
BOOK AND STATIONERY
(FORMERLY ABBOTSFORD BOOK SHOP)
has opened its new and larger store right in the heart of Abbotsford — 33737 Essedene Ave.
"The place for Christian Christmas Shoppers"
Teachers and Librarians write for free catalogue.
BIBLES STATIONERY BOOKS RECORDS CARDS MOTTOES GIFTS

A subscription to CALVINIST-CONTACT
is an appreciated present
for many occasions.
It is also an ideal
CHRISTMAS GIFT !

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 (area code 416)

Editorial Council: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Closing: Wednesday noon. Mailing: Friday preceding the date of issue.

Subscription price	One year	Two years
Canada	Can. $6.00	Can. $11.50
United States	U.S. $6.00	U.S. $11.50
Other countries	Can. $6.50	Can. $12.00

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be re-printed without permisson of the publsher.

BREAKING THE CHAIN

A miracle is usually defined as an act of God which is apart from or rather contrary to the natural laws, which He Himself has laid down for His creation.

Many people, including many Christians, have difficulty with the thought of miracles in our day. They find it not only hard to believe that God distanciates from His creation order, but they also start to ask questions about the miracles which have been recorded in the Bible. Because they still feel the authority of the Bible they try to find an explanation for those miracles. They do not deny them outright but they try to find an acceptable explanation of the miracle or they try to discover a message which may lie behind such a miracle. And if they do not find this explanation or this message they are inclined to bend the story of that miracle so that it becomes understandable.

We are reminded of this especially in regard to the coming celebration of Christmas. When the angel Gabriel came to Mary and announced the birth of Jesus Christ we come face to face with the miracle of the virgin birth. As such, a virgin cannot give birth to a child. Children are born only because two people, a man and a woman, form a unity. And since all men and women are basically sinful, it is not possible that any man and any woman can bring forth a sinless child. Even Job said this already, "Who can produce pure out of unclean? No one." (Job 14:4)

Here we have a problem which cannot be solved either by science or by reasoning. All people are in the same situation, all are bound by the chain of sin. There is not one, let alone two, who can be called pure. Consequently many people think that they have to do something about the problem. They deny the miracle, so they have to reason out the virgin birth. They start asking questions about the message which may be hidden in the story of Gabriel's visit to Mary. Or they start to doubt whether indeed all men are sinful. Not because there is so much evidence of pure people, but because the virgin birth has to be explained.

It becomes clear where this line of thinking leads to. It not only forces us into the direction of denying the authority of Scripture, it also makes us shun away from the miracle as such.

We might as well admit it: we cannot explain the virgin birth. Thank God, we cannot. Because this was exactly the miracle, that God broke that chain that an unclean cannot produce a pure. Would not God have done so, would He not immediately and forcefully break into that chain, our whole salvation would have been an impossibility.

God did say that He Himself would take the other part of the Covenant also (Genesis 15), He was bound by His own word to come into our human existence. And so He stepped in and had Gabriel announce that the power of the Holy Spirit would come over Mary. Never mind what reasoning you want to give for a virgin birth, whether you want to try to explain that man cannot be basically sinful otherwise Jesus would have been sinful. That all takes away from the miracle that God came into our human world, that He chose our side. The apostle Paul confirmed this when he said, "Christ was innocent of sin, and yet for our sake God made him one with the sinfulness of men, so that in him we might be made one with the goodness of God himself." (2 Cor. 5:21)

This is the secret: because God came into our existence and broke the chain of sinful heritage, therefore we are made one in the goodness of God Himself.

You may try to reason out a miracle, but this goes at the cost of robbing yourself of the comfort of it. Believing the miracle makes you one with the goodness of God Himself. That is the testimony of the Bible.

D.F.

DENTIST MAKES HOUSE CALLS—Dr. Max L. Bramer, a Chicago dentist, treats one of his patients during a house call, using portable equipment he carries in his car. The dentist makes calls on handicapped persons who are physically unable to get to his office.

TOWARD A NEW CHRISTIAN RADICALISM?

by Dr. Louis Praamsma

②

In my former article I pointed to the things we have in common, and I do not hesitate to say that there are many of them.

In this final article I must write about evident differences; and that they are evident is obvious in the vehement attack which is launched in the book **'Out of concern for the church'** on the 'dead church'; an attack which reminds of the words once spoken concerning Ishmael: "His hand against every man."

What is the core, what is the central issue?

In my view it has to do with two basic things: with **the meaning of the Gospel** in the first place; and with **the place of the Church** in the second place.

What is the meaning of the Gospel?

I was present at the elders Conference of classis Hamilton of the CRC when prof. Zylstra delivered his lecture on **the Crisis of our time and the evangelical churches** which is printed in the book under consideration. In that lecture and during the following discussion prof. Zylstra declared that the Christian Reformed Church is sick at heart and that it had never followed up the great commission entrusted to it by the Lord Jesus Christ in Matth. 28:18, 19. When he was asked how this could be so (in view of the fact of the extensive home and foreign mission activity of this church) he answered that Matth. 28 should be connected with Gen. 1:28 (the cultural mandate) and that the preaching of the Gospel should be preaching of that cultural mandate which was neglected by the Christian Reformed Church.

It was there, at that point, that I expressed my disagreement with prof. Zylstra. What is the difference in situation between Gen. 1 and Matth. 28? In Gen. 1 God speaks to the sinless man in an uncorrupted creation; in Matth. 28 Christ speaks to sinners in a corrupted creation.

In Gen. 1 God speaks to man in the situation of the covenant of works in which the condition is obedience.

In Matth. 28 Christ speaks to His disciples in the situation of the covenant of grace in which He promises complete salvation and calls to faith and obedience. There is a big difference between that covenant of works and the covenant of grace; the first one had the character of a mandate (although it was more than a mandate, a covenant is always more than a mandate), the last one that of a promise and a heritage (although it is more than a promise, a covenant is always more than a promise). The main point of our being a christian is therefore never: what is my task? but: what did Christ do for me? And the message which we preach is not our cultural mandate but the cross of Jesus Christ: "We beseech you on behalf of Christ, be reconciled with God". (2 Cor. 5:20) There are three things which we must know throughout all our life; not one thing but three things: that my sin and misery are very great; that Jesus Christ redeems me from my sin; and that in gratitude I am daily striving to do the perfect will of God.

And of course that last point, that of gratitude, includes the renewal of the cultural mandate; it includes it, it is not all of it, and the N.T. stresses it more in an eschatological manner (Rev. 21:26) than in a present-day manner; as far as that present day manner is concerned it stresses as well that we are strangers in this world (**Dr. J. Douma** has stressed this point in line with Calvin in his thesis: **Algemene Genade**, pp. 344-354). Gratitude means in the first place that we show the image of Christ in all our conduct, also in our cultural behaviour in which we are 'the salt of the earth' (mind that Christ does not say: you are called to be the salt of the earth, but: you **are** the salt of the earth) and the combination of our life here and in eternity is expressed by the apostle Peter in these words: "As He who called you is holy, be holy yourselves in all your conduct; since it is written: 'You shall be holy for I am holy'; and if you invoke as Father Him who judges each one impartially according to his deeds, conduct yourselves with fear throughout the time of your exile." (1 Peter 1:15-17)

If the authors of **'Out of concern for the church'** would have realized that preaching the Gospel should not be identified with preaching the cultural mandate, they might have been more careful in passing judgment on all evangelical churches of America as being dead; this is a very sweeping judgment and a very scathing judgment; in my opinion it is a judgment which men, even with the best intentions and the keenest intellect, are not allowed to make.

The second central issue at stake is that of **the place of the church.** The book states at p. 66 that both the instituted church and other society life can be manifestations of Christ's body, and on pp. 114, 115, that "the institutional church as we know it today occupies only one of the spheres which reveal the Kingdom. It is only one of the 'rooms' of the Kingdom." "The Church is Church as (Christian) family, as (Christian) marriage, as (Christian) state, as (Christian) business, etc. She is also Church when she is in the church-room of the creation.' According to this view our children go to church when they go to school; and it is quite logical that the school therefore must have a creed; the confession of the institutional church is not life-encompassing; as it is written on p. 18: "They (the christian schools) often seek security in having church creeds as their basis." Poor schools! they need security; and in their distress they confess nota bene the creeds of their churches, while they should have realized that they themselves are churches in their own right!

Is that really so? is it really right and proper to talk and to distinguish that way? I for one cannot find any indication in the Bible of a speaking concerning the Church of God in this way.

O, I have read that the authors try to demonstrate that the church from start was a political movement and a welfare movement (p. 57), or, for that matter, that churches in the New Testament were concerned with the whole range of life in society (p. 116); and I know the reasoning that is followed, which is expressed on p. 58: "You cannot go to the Bible and pick out exactly what the structure and primary tasks of the Christian Reformed church communion should be today. — The Bible does not have the complete word on everything ecclesiastical, any more than it has the complete word on everything ethical and dogmatic."

The meaning of the authors is this one, that there has been a development in history; that we see in the course of that history that the tasks once entrusted to a certain body have spread over different bodies; that once the institutional church did the whole job; and that now the school-church and the labour-church etc. do the job, while the institutional church performs the limited task of 'cultic exercises'. I must honestly say that this is all speculation to me; that the exegetical basis for the statements concerning the New Testament situation is extremely weak; and that in this way the church, as we know it from the Bible, is in danger to lose its character.

In his study on **Calvin's idea of the Church** dr. **P. J. Richel** writes the following: "The communion of saints or the spiritual nourishment which each believer receives in the bosom of the church may never be equated with the communion of the believers in other relationships. — Only the institute of the church has the divine mandate to use the keys of the kingdom, only this institute received the mandate to distribute the sacraments, and only this organization received for that purpose the promises of God. No other institute is the revelation of the body of Christ." (pp. 78, 79)

As a matter of fact, I wrote in my former article that there is an organism of the church as well as a church-institute.

But if ever this distinction has been radicalized in an undue manner, it is here. The institutional church is not one of the many rooms of the kingdom of God, while a meeting of Christian labour-men or Christian teachers are adjacent rooms; the Christian school is not a church in the same capacity as the Christian Reformed church is a church.

When Paul writes to the church of God in Corinth (1 Cor. 1:2; 2 Cor. 1:1) he writes to the one assembly of the believers, not to some christian organizations; and when Jesus writes his letters to the seven churches of Asia, the words are added: "Blessed is he who reads aloud the words of the prophecy, and blessed are those who hear"; which means that these words should be read in the public meeting of the congregation.

There is such a congregation; and there is a unity of that congregation which should not be split up in different room-churches; this congregation is called in our Confession "an assembly of those who are saved"; and we read in that same article (28) that all men are in duty bound to join and unite themselves with it, maintaining the unity of the Church, submitting themselves to the doctrine and discipline thereof; in the next article (29) that the marks of this church are: that the pure doctrine of the gospel is preached therein; that it maintains the pure administration of the sacraments as instituted by Christ; that church-discipline is exercised in punishing of sin; and in the next article (30) that this Church must be governed by that spiritual body which our Lord has taught us in His Word: namely that there must be ministers or pastors to preach the Word of God and to administer the sacraments; also elders and deacons."

If all these things are applied to all different 'rooms' of the Kingdom, we will be flooded after a while with creeds and office-bearers in the same measure as we will denaturate the creeds and office-bearers of the church.

As far as I am concerned I will gladly ask for God's blessing over our Christian organizations and over their Kingdom-work; as long as they don't misuse their power; as long as they don't vilify the church; as long as they don't lead us into a covenant of works; as long as they don't play church.

JUST PUBLISHED!

"PENTECOST AND THE GIFTS OF THE HOLY SPIRIT"

by

Rev. H. VAN DYKEN - 33 pages.

35¢ and 8¢ postage. Over 10 copies 20¢ per copy.

Order this speech from:

SPEELMAN'S BOOKHOUSE

10 GOLFDOWN DRIVE REXDALE, ONTARIO

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Secluded valley
5. Church part
9. Set of basic beliefs
10. Haul
11. Schoolbook
12. News blurb
13. Spoke at length (2 wds.)
14. Lavish parties
15. —— the Terrible
16. Expressed without words
17. Cozy room
18. Symbol
19. Purpose
20. Scottish explorer
21. Deity
24. Nails
26. —— tree (2 wds.)
27. Run-down
28. Gyrate
29. Embarrassment
30. Martin's partner
31. Israeli dance
32. Equivalence
33. Jejune
34. Mountain crest
35. Apportion
36. Network

DOWN
1. Accept one's fate (4 wds.)
2. Imperfect product
3. Paradise
4. Neither's companion
5. Each
6. Enduring (3 wds.)
7. Winter road coating
8. Stately trees
9. Cowardly
11. Group of lions
14. Charlatans
16. Sycophant
18. Barter
22. Narcotic
23. Kipling's —— Deever
25. Constructed anew
27. Coast
28. Afflictions
29. Imposture
30. Infrequent
32. Girl's nickname

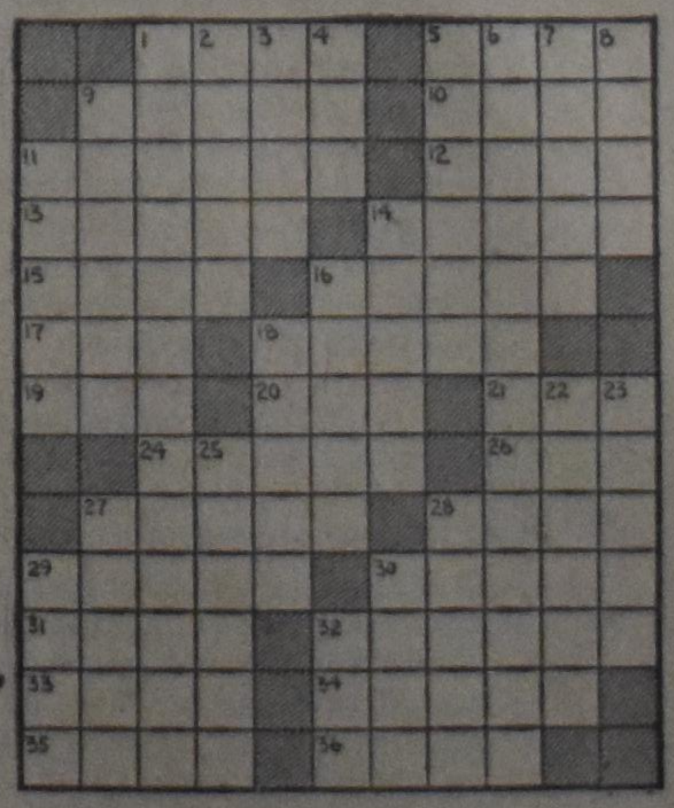

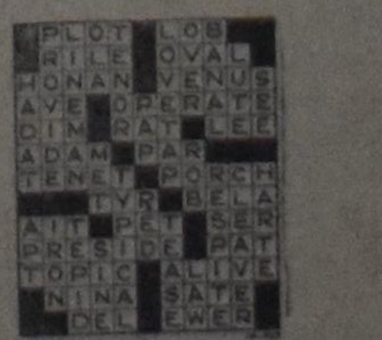

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

MORE SUBSCRIBERS is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

Transplants of body parts

by HENK KOOPS

One of the major sensations of modern times was the transplantation of a human heart by the South African surgeon Dr. Chris Barnard. His fame and reputation went far and wide, but today nobody thinks anything of a transplant and Dr. Barnard's name has not even become legendary, as might have been expected. At first he came in for a great deal of hero-worship, but far less or hardly any attention was given to the enormous organization of medical scientists and researchers that made transplants possible at all.

It would carry us too far to try and describe the tasks assigned to each and every member of the research teams that have made transplants possible; suffice to say that the major obstacle to be overcome was the refusal by the human body to accept an alien organ or organism. Any failure of a transplant operation has been due to this so-called rejection reaction.

It is this that led about two years ago to the establishment of a large European organization, that has been named Euro Transplant, and whose headquarters are in Holland's university city of Leyden. The leader of the Euro Transplant Centre is Professor Dr. J. J. van Rood, lecturer in immunology and heamatology, two high-sounding words that really mean nothing more than that the knowledge of the powers and properties that make a living organism impervious to outside influences such as infections. A great many of these properties are inherent in a person's blood.

Euro Transplant is a European organization in which a number of countries have combined to inform each other the moment new discoveries directly related to organ transplants are made. Essential in all this is speed of communication since a human organ can be kept outside the body only a few hours. The greatest successes achieved so far have been with kidney transplants. In the countries belonging to Euro Transplant about 70 per cent of all kidney transplants are crowned with success: a respectable percentage. These successes are mainly due to the speed with which vital questions concerning any particular surgical case are answered.

Not so long ago it was thought that all human kidneys were the same and that it was just a matter of operating technique to transplant a kidney from one person to another. But it soon dawned on specialists and surgeons that different people not only belonged to different bloodgroups, but that their tissue patterns too, were distinct from each other.

When Euro Transplant was established two years ago, human kidneys were classified in nine different groups of tissue. The lion's share of the work of distinguishing between these tissue patterns goes to Professor van Rood of Leyden University. Today, two years later, the number of tissue types has risen to 23. The technique of differentiating between these groups has been circulated over the entire medical world.

An increased number of tissues, however, implies that the choice of material available to a surgeon called upon to perform a transplant is becoming more and more limited. And that is where Euro Transplant really comes into its own. For as soon as a transplant operation is called for, the surgeon has only a few hours to find a donor whose tissue classification is similar to that of the patient. The request for such a donor is transmitted to Leyden where Euro Transplant commands a network of 15 so-called kidney-centres each of which has the names and addresses of potential donors, that is people who are prepared to donate one of their two kidneys. In addition there are a number of so-called kidney-banks where kidneys of deceased people can be kept for a short time.

The pertinent details of these living donors and the kidneys kept in a kidney-bank are down to the smallest detail. The moment a hospital calls for a particular type of kidney, the fifteen centres are contacted immediately to see whether they have a kidney of the type requested available. The information is then wired or teletyped back to Leyden and from then on it is only a matter of speed to get the organ or the donor to the operating theatre where the patient is waiting.

As soon as the hospital has been informed that a suitable donor or kidney has been located, the theatre staff is at the ready to start the operation the moment the donor or the kidney arrives. With a little bit of imagination one soon realizes how frightfully precise the whole organization must work. And it is for that reason that Professor van Rood — a man as cautious and as thorough as any — asserts that Euro Transplant as an organization is completely viable.

The main problem facing Euro Transplant, however, is where to find sufficient donors. Most people shy at the thought of having to part with a healthy part of their bodies just to help a person that is about to die. And that is quite easy to understand. On the other hand, there are far too few people who are prepared to donate their kidneys, lungs or liver immediately after they die. Those who do, merit our respect. Ideally speaking, each year 200 to 250 people should receive new kidneys, but the number of donors is hopelessly short of that total.

Fortunately, many patients find temporary relief from an artificial kidney, a complex piece of machinery that is connected twice a week to the patient's bloodstream, to extract any poisonous waste material that the patient's diseased kidneys are unable to remove. But Euro Transplant will not give up trying to not only find additional doners, but also to perfect tissue identification, operation-techniques, revalidation and the post-operative care of transplant patients.

(Radio Nederland)

Pastoral Counselling

"DO WE HAVE A SEASONED FAITH"

by REV. RALPH HEYNEN

Pine Rest Christian Hospital Chaplain.

There is still one more subject that we must take up in connection with maturity, and that is the question of spiritual maturity. I would like to put it in this form, "Do We Have a Seasoned Faith?" The faith of a little child is something that is very beautiful. It has often been pictured as a fragrant blossom that adorns a tree. In adolescence the petals drop and there is a readiness for a fruitful life. But in spiritual maturity the tree brings forth its fruit in its season. Its roots are sunk deep into the stream of God's redemptive love. Its sturdy trunk can weather the storms and the ripened fruits of Godliness and of a Christian life are seen.

None of us are perfectly mature. We all have a place somewhere upon the scale of maturity. Some are more mature than others, but the goal and the aim of the Christian should always be that he become more mature. Or as Paul puts it in that familiar little passage, that the man of God may be mature, thoroughly furnished unto all good works.

I would not go so far as to say that if a person has not faith he is immature. But in my experience I have observed that if a person is immature in his spiritual life. Our emotions find expression also in the kind of faith and trust we manifest. We need a seasoned faith. A faith that matches the years that we have according to the calendar. It is a beautiful thing to see faith in a child. The kind of faith that they can manifest. It is a simple kind of faith. But when you see this same kind of faith in an adult it is a tragic thing to see. For many people are adults as far as years are concerned, but they are children or teenagers as far as their faith is concerned. We must strive for a greater degree of spiritual maturity.

Sometimes we hear teenagers using language in a spiritual way that you would normally expect from a much older person. We suspect that there is something wrong spiritually when you find this kind of language. Our faith must correspond to our chronological years. You would not expect a child to have an adult faith. And for this reason faith is something that must grow and develop with the growing years. All the various experiences of "fe help us to develop in this way so that we become more mature as Christians.

A lot of people within the church seem to want to be fed like little children. The sermons must not be too profound or too heavy because they do not like this sort of thing. They would like to have the kind of songs that appeal to children. The highly emotionally charged songs. The little choruses that children like to sing, rather than to sing the profound songs of the church. There are many people that thrill to the kind of music that appeals to children, but their soul can not grasp the majesty of the "Hallelujah Chorus". And you find this same thing within the church today. Often when the minister preaches on something that is bit more profound, they will say that was way over my head. And it is a pathetic thing that it is so. When we grow up we should be able to understand a sermon that has a bit of depth to it. This is the kind of spiritual food that we need if we are to grow up.

There are certain elements that go into spiritual maturity. We need a faith that is able to give a reasonable sense of spiritual security. We need a hope of salvation to which we can cling, especially in times of stress. A person who is constantly doubting whether he is a child of God and is never quite sure whether he is a Christian hasn't gained a mature faith. We all have our moments of doubt, but the mature faith gives us a sense of security that we need as we face life.

We also need a balanced view of life in which the emotional, the intellectual, and the practical blend themselves together. A man who looks at religion from an intellectual side alone is going to be doctrinally sound. He will be able to recite the creed but it leaves him a bit cold. That kind of person often tends to be extremely complacent. He lacks the enthusiasm and enjoyment that should be within the Christian faith. However, the person who lays too much stress on the emotional side will tend to swing from the extremes of spiritual elation to the depths of spiritual depression. He lacks the consistency that should be found in the true Christian faith. Or if we stress the practical at the expense of the other two, we tend to lead a busy life but a very shallow kind of life. We are busily running about doing many things, but we find little satisfaction in any of them.

To find the right kind of approach towards the religious life we need to know what we believe. We must have an intellectual grasp of the truth of the Bible and the truths of its doctrines and its teachings. But we need also the emotional warmth that flows from knowing in whom we believe and that we can feel the nearness of Christ and the beauty of His love and the sustaining strength of His marvelous grace.

Today there is a tendency to lay a bit too much stress, I believe, on the emotional side of the Christian life. We think of its only in terms of its experiental side, particularly the things that warm our souls. I am a bit afraid of this approach to the Christian faith. When we swing too much into the emotional extremes we are going to lose sight of the real stability that it can offer. Because that is not the kind of faith that gives a man strength when he has to move through the valleys, or when he has to fight difficult battles, or when he faces great temptations.

Balance your faith, because this is needed if we are going to move towards spiritual maturity. And then it will not be just a faith that is learned from a book, but it will be a real spiritual experience that moves on towards greater and better things as the years roll on. For when people live only on an emotional plain, when the latter years of life have come there is little substance to which to hold.

We need a happy blending within our Christian life. Spiritual maturity will also emphasize the fact that we can graciously accept the trials of life. There are adversities in the life of the Christian. It is not always easy to make our faith relevant in days of sickness. But when faith is made real so that it reaches every part of our lives, it will give strength in such times. When our lives are tested in the crucibles of suffering, in the days of sorrow, or in moments of pain, then we can see how well our faith stands the test. For God sends these testing periods not for His own sake to determine what kind of faith we have, because He knows this, but for our sake that our faith may grow and develop and become strong.

Then one more thought. We need a healthy view of faith. Though we must not be eagerly looking forward to death, nor must we live with an undue fear of death, it becomes important in our lives because of the fact many of the fears and the anxieties that we face center around the thought of death. The Christian approach is one of accepting it with faith. A faith that knows that it is but a stepping stone into the glorious fruition of all our hopes and dreams.

I know a lot of people who seem to be afraid of death. Particularly those kind of people who think they have heart trouble when they actually don't, or think they are suffering from cancer when all the tests show negative. Basically they are afraid of death. The man who is afraid to go up into an airplane because he might suffer an accident and die.

The Christian need not live that way. And the mature Christian is one who sees all of life, each step of the road, as being a preparation for the next. When we are children we are preparing for the teenage years. During the teenage years we are getting ready for the time when we are to be more productive in our families, in our work, in the life of the church. And then, as we move on past middle years towards the declining years of life, we must get ready for those times of retirement and for old age so that those years will not be empty ones. And then God gives us those years to prepare the final step when we shall be with Him in Glory. That the man of God may be perfect, thoroughly furnished unto all good works. To do this he needs a seasoned faith. For this is an important step on the road to maturity.

★

THOUGHT FOR TODAY:

To every man there openeth a way
And ways, and a way;
And the high soul climbs the high way,
And the low soul gropes the low,
And in between on the misty flats
The rest drift to and fro.
But to every man there openeth
A high way and a low,
And every man decideth
The way his soul shall go.

FROM THE BOOKSHELF

THE NEW BIBLE COMMENTARY: REVISED

Wm. B. Eerdmans Publ. Co., Grand Rapids, Mich.

I still remember how back in 1957 I bought **"The New Bible Commentary"** (first printed in 1953). As one who had just set out on the course of becoming a serious student of the Bible I was attracted by this bull exposition on all the Bible Books within the scope of a one-volume work. All through my student years and now in my pastoral work I have treasured this commentary and often found reason to recommend it to others. I remember how after once working through the book of Hebrews with the help of **The New Bible Commentary** (and what an exciting experience that proved to be) I told friends how the contribution on Hebrews alone already was well worth the price of the complete N.B.C. volume.

Now the editor of **Calvinist-Contact** has sent me **"The New Bible Commentary: Revised"**. The concept of this new enlarged edition has remained the same: to explain the meaning of the text of the Bible to the average reader in a thoroughly evangelical and devotional spirit geared to practical Christian usefulness.

Although this one-volume commentary cannot be compared with the more extensive works like the Dutch **"Korte Verklaring"**, it is amazing what for just $13.00 is being presented: "Consisting of 1328 pages in double column, this volume contains close to a million and a quarter words. Besides a commentary on the whole text of the Bible, there is an Introduction and outline to each book of the Bible, and a number of sketch maps and chronological tables to help illustrate the text . . . the General Articles take the form of concise but adequate treatments of a number of key subjects (such as the Authority of Scripture, Revelation and Inspiration, History of Israel, etc.); and in the Commentary itself points of interest which seem to demand special attention are considered in a number of appendices." This revised edition is based on the Revised Standard Version of the Bible, and more than half of the contents exists of entirely new contributions, while the other material has been extensively revised. The fifty-one authors who have contributed to it represent conservative Biblical scholarship from all over the world, some of it well-known in our Reformed circles as the following names attest: Oswald T. Allis, F. F. Bruce, M. C. Kline, Leon Morris, J. I. Packer and others.

Once Reformed people were known for their Bible knowledge. But at present I feel we can scarcely boast on that score. Although in most homes the Bible is still being read at family devotions, there is little discussion and eagerness about getting to the **meaning** of the text. We have to be reminded that there is no magic power in either the Bible reading tradition or the Bible words themselves. The Bible only works in so far as it is understood. As such each home that wants Bible reading to be more than an empty ritual should get some basic Bible study tools for further guidance in the meaning of what has been read and yet not been understood. Specifically, I would like to recommend this Commentary for a Church Library, Church Societies, Young People's groups, Sunday School teachers, indeed, for all students of the Bible.

Peter L. VanKatwijk.

HET GEHEIM VAN JE LEVEN

Van verschillende zijden hebben wij reacties gehad op het editorial "What's going on?" Wij gaan daar nu even verder op in, in het Nederlands, omdat de meeste reacties in het Nederlands waren.

Het blijkt, dat meer mensen het gevoel van onbehagen delen. Er zijn verscheidenen, die menen, dat wij in een geestelijke depressie terecht gekomen zijn.

Wij grijpen twee brieven, die beiden te lang zijn om over te nemen, maar die vrijwel de verschillende meningen weergeven.

De eerste brief zegt onomwonden, dat het een strijd is tussen de oude en de nieuwe theologie, of wel tussen orthodoxe en progressieve stromingen. In Nederland is die strijd feller ontbrand, maar in Canada en de Verenigde Staten zijn de verschijnselen eveneens merkbaar. Als die strijd niet in de kiem wordt gesmoord, aldus de briefschrijver, zal de onrust toenemen. En hij trekt de lijn door en zegt, dat ons blad een standpunt zal moeten innemen als het Nederlandse blad "Waarheid en Eenheid." En verder dat wij notitie zouden moeten nemen van de publicaties van de Society of Christian Reformed Laymen, de mensen, die weten wat er achter de schermen gebeurt en die dit wereldkundig maken.

De andere briefschrijver zegt het, wij zouden bijna zeggen, meer emotioneel. Weet je wat er aan de hand is? zegt hij. Wij hebben veel gepraat over huizen en farms en auto's en over onze contributies aan kerken en scholen, maar wij hebben geen acht geslagen op God en op elkaar. Wij zijn allemaal hard aan het afzakken en nu moeten wij de dominees niet de schuld geven. Wij moeten terug, terug naar God.

Dit zijn dan twee, misschien wel de meer markante reacties. Zo liggen de kaarten dus.

Laten wij eerst zeggen, dat wij veel waardering hebben voor de correspondent, die het opneemt voor de onvoorwaardelijke aanvaarding van de bijbel. Wij menen eveneens, dat indien men aan één ding gaat twijfelen, andere dingen in de Schrift eveneens op losse schroeven komen te staan. Wij moeten inderdaad de bedoeling van de openbaring Gods leren verstaan, maar wij moeten ons daarbij niet van de historische betrouwbaarheid van de Schrift laten afbrengen. Daarbij moeten wij oppassen, dat onze verdediging van de bijbel geen theologisch stokpaardje wordt. Dit zeggen wij niet tot degene, die ons schreef, maar in het algemeen.

Terug naar God, zegt de andere brief. Terug naar God, ja maar, hoe?

Daar zal verschillend op geantwoord worden. Er wordt de laatste tijd nogal de nadruk op gelegd, dat geloof in God en in Christus betekent, dat je dan deel uitmaakt van de gemeenschap, die Kerk heet. Verlossing is dan niet iets persoonlijks, maar iets gemeenschappelijks. Geloven betekent deel uit maken van de nieuwe mensheid.

Daarentegen zijn er anderen die menen, dat geloven bestaat uit een persoonlijke, intieme kennis van God, waardoor je jezelf gaat afscheiden van de wereld en van het wereldse. Verschillende hymns duiden in die richting. Denk maar aan "It is well with my soul" and "Jesus, Lover of my soul."

Weer anderen menen, dat christelijkheid zich voornamelijk uit in mijn houding tot mijn medemens. "Mede-menselijkheid" is een gevleugeld woord geworden. En inderdaad heeft de Heiland voorspeld, dat Hij op de jongste dag zal zeggen: Ik ben naakt geweest en gij hebt Me gekleed — of niet gekleed — en Ik was in de gevangenis en gij hebt Mij bezocht — of niet bezocht.

Al naar gelang wij ingesteld zijn, zullen wij ons standpunt met kracht verdedigen als de enig juiste houding van een christen.

Maar let nu eens op de Bijbel zelf. Wij denken aan de brief aan de Colossenzen. Er zijn wel meer plaatsen, maar in de brief aan de Colossenzen komt het duidelijk naar voren. Eerst tracht de apostel Paulus daar een omschrijving te geven van wat het werk van Christus is. Als men dit aandachtig leest, dan voelt men aan dat Paulus daar moeite mee heeft. Hoe zal je dit ook beschrijven? Het is zo cosmisch, zo alles omvattend, zo ontzettend groot. "Hij (Jezus) is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene der ganse schepping, want in Hem zijn alle dingen geschapen, in de hemel en op de aarde, de zichtbare en de onzichtbare . . . alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen . . . Hij is het Hoofd van het lichaam, de gemeenschap . . . het heeft de ganse volheid behaagd in Hem woning to maken, en door Hem . . . alle dingen weder met Zich te verzoenen . . ." Ziet U, Paulus kan er haast niet uitkomen. Het is zo groots, zo wereld-beheersend. Maar dan lijkt het wel of Paulus omschakelt. Dan maakt hij het zeer persoonlijk. "Hij heeft verzoend . . , om u heilig en onbesmet en onberispelijk voor Zich te stellen . . . indien gij slechts standvastig blijft in uw geloof." (Col. 1). Daar gaat hij nog verder op door totdat hij komt (in hfdst. 3:1) tot "Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is . . . Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God."

Ligt hier misschien een antwoord? Wij nemen een standpunt in, we leggen het zwaartepunt op het persoonlijk omgaan met God, óf wij leggen de klemtoon op de gemeenschap en strijden voor een zichtbaar worden van de gemeenschap der gelovigen, óf wij zetten ons in voor een handhaving van de autoriteit van de bijbel. Daar valt allemaal veel goeds voor te zeggen. Maar hebben wij ons daar misschien teveel in vastgebeten?

Het is waar: er is een nieuwe gemeenschap in Jezus Christus en het is waar dat die gemeenschap alleen beleefd kan worden in een zeer persoonlijke relatie tot God en het is waar dat dit alleen kan worden gekend door de Heilige Schrift, die de Heilige Geest ons te verstaan geeft. Maar, zegt Paulus, denk er om, je bent met Christus gestorven en opgewekt en daarom moet je dingen zoeken die Boven zijn, waar Christus is. Denk er om, dat het geheim van je leven is, dat je met Christus verborgen bent in God.

Zou het kunnen zijn, dat als wij ons hier ernstig op bezinnen, de moeilijkheden waarin wij nu verkeren, haast ongemerkt zullen wegsmelten?

D.F.

LEIDERS EN VOLK

In elke samenleving nemen leiders hun plaatsen in. Dat hoeft niet beslist op te vallen, noch pijnlijk of prettig aangevoeld te worden, maar dat is eenvoudig het geval. Het is de gezonde manier waarop een kring of een gemeenschap of welk levensverband ook zich rustig en normaal kan ontwikkelen.

Toen we als immigranten in dit land arriveerden was er van verband en samenleving zo goed als geen sprake. Er was lotsverbondenheid, die zich alleen op zondag uiten kon vóór en na de diensten. Maar die langdurige samenscholingen in wel blijmoedig maar erg nerveus overleg met elkaar toonden het tegendeel van wat een goed georganiseerde gemeenschap is. Het blijft de onvergankelijke eer van de home missionarissen dat ze die gemeenschappen tot stand hebben gebracht. Zeker, met ongelofelijk veel moeite en zorg, maar God de Here heeft hen genadig willen gebruiken. Er kwamen geinstitueerde gemeenten en de tweede phase begon.

De leiding berustte bij de predikanten, die de stoere pioniers op vele plaatsen gingen vervangen of waar de home missionaris de eigen predikant van een gemeente werd. Er waren uiterst weinig afgestudeerden onder de immigranten. De enkelen die er waren hadden de handen vol met te trachten hun titel erkenning te doen vinden in het nieuwe land. Het heeft de meesten van hen jaren van ingespannen studie gekost.

De predikanten, voorzover ze uit Holland kwamen, konden zomaar hun bediening voortzetten in een ander kerkverband. Toen de christelijke organisaties op het toneel verschenen, waarbij leiding een eerste vereiste was, werden opnieuw predikanten ingeschakeld. Dominee kwam in het schoolbestuur, dat nog geen school kon stichten, dominee ging uit spreken voor de CLAC, de redactie van Calvinist-Contact bestond een tijdlang uit enkel predikanten; zij waren het die letterlijk overal bij betrokken raakten. Het eerste bestuur van de opgerichte vereniging voor hoger onderwijs bestond grotendeels uit mensen die alleen maar theologische opleiding hadden genoten. Die ongelukkige eenzijdigheid heeft nog erg lang geduurd bovendien.

Maar intussen waren vele van onze kinderen hard op weg om via Calvin College en één of meer Universiteiten tot afronding van hun studie te komen. En een behoorlijk aantal van hen hoopte en bad tot leiding van Gods volk in de wijde gereformeerde kring te mogen geroepen worden.

De vreugde en diepe dankbaarheid die zich uitten toen het Institute for Christian Studies geopend werd, leeft nog voluit in vele harten. Aan de zaak van hoger onderwijs op de grondslag van de Schrift is ieder die uit overtuiging tot the Reformed Community behoort in hechte verbondenheid toegedaan. Er leven verrassend velen met het wel en wee van het Instituut van harte mee. Het is hun tot vandaag toe als een wonder Gods in hun ogen.

* * *

Deze situatie brengt vanzelf met zich mee dat ons volk langzaam aan bezig is leiders te krijgen. Maar niemand van ons moet vergeten dat dit een proces is, waarin van beide kanten geduld, geloof en veel gebed wordt vereist.

Vertrouwen noemde ik nog niet eens, want, al is dat bijna het voornaamste, we zien er helaas het minste van. Het volk was en is ook vandaag nog genoeg bereid dat vertrouwen te geven maar het wordt hun wel heel erg moeilijk gemaakt. Die moeilijkheid schuilt niet zozeer in de prestaties van het Institute for Christian Studies. Die zijn zo inspirerend en verrassend dat we duidelijk kunnen onderscheiden dat de begaafde docenten van hoger hand worden toegerust en bekwaam gemaakt. Het jongste nummer van Perspective is wat dat betreft zeer welsprekend. Maar dat betreft de gang van zaken die ligt op academisch niveau.

Kortsluiting ontstaat als deze leraars in contact komen met de mensen van ons volk, in vergaderingen en in gesprekken in groter of kleiner verband. Daar gebeuren de ongelukken. Dan blijkt dat onze jonge geleerden nog niet begrepen hebben dat de band tussen leiders en volk, waarin beide partijen de Christus als hun souvereine Heer belijden en door Zijn Geest worden geleid, uiterst teer is en alleen maar bestaan kan in wederzijdse erkenning en vertrouwen.

Er zou verwacht mogen worden dat de sprekers daarmee zouden rekenen en ootmoedig en voorzichtig hun woorden zouden kiezen en dat iets van verwondering zou doorklinken, iets wat iemand van veel hogere positie eens uitdrukte, "Wie ben ik, dat ik dit doen mag?" Bovendien mocht verwacht worden dat de knappe sprekers diep respect zouden blijken te hebben voor de practische levenswijsheid en de rijke ervaring die onder onze mensen worden gevonden, en dat ze bereid zouden blijken daar van hun kant naar te luisteren en hun winst mee te doen.

Maar het tegendeel is helaas waar. Van elke vergadering en van ieder ander contact keren mensen gegriefd naar huis terug; anderen bezeerd in hun diepste wezen en verreweg de meesten zeer teleurgesteld. Mannen en vrouwen die vanaf de schuchtere start zich volkomen hebben ingezet voor de christelijke school, krijgen nu te horen dat ze nog nooit iets goeds voor christelijk onderwijs hebben gedaan: "ik zal je wel eens vertellen hoe je dat doen moet". Personen die onjuistheden in het geleverde betoog ontdekken en in een beleefde vraag hun ander inzicht met goede grond naar voren brengen, ontvangen een medelijdend antwoord dat de vrager het blijkbaar nu nóg niet begrepen had, vergezeld van, "maar ik zal dan nog maar eens proberen het u uit te leggen".

Het valt niet mee meer dan een uur lang afbrekende critiek te horen, waarbij de kerk, de predikanten, de scholen, de opvoeding, letterlijk alles over de hekel gaat zonder ook maar één woord van waarderende, prijzende of opbouwende aard. Op deze in feite onchristelijke manier wordt het broodnodige vertrouwen permanent grof beschadigd in plaats van teer gekweekt. Het wordt moeilijk achter deze zo intens belangrijke zaak te blijven staan, als de verantwoordelijke leiders het volk openlijk blijven behandelen als de domme en oerconservatieve schare die nergens van weet en alles wel slikt.

We moeten van beide kanten, veel meer dan we blijkbaar gewoon zijn, anders kon dit niet voorkomen, deze vertrouwenscrisis tussen volk en toekomstige leiders opdragen aan de Here die machtig is haar op te lossen. Laat niemand het groot gevaar onderschatten dat hier dreigt.

F. Guillaume.

EEN BLOEMENGESCHENK
ZAL KERSTMIS EN NIEUWJAAR OPFLEUREN
VOOR UW FAMILIE EN VRIENDEN OVERZEE

Het is bijna alsof U er persoonlijk bent als U een bloemstuk overstuurt via FTD-Interflora netwerk van meer dan 35.000 bloemisten, gevestigd in practisch alle landen van de wereld. Telefoneer of bezoek slechts uw dichtsbijwonende FTD-Interflora bloemist .Hij maakt het in orde dat Uw bloemengeschenk bezorgd wordt vergezeld van een persoonlijke groet. Uw bloemen zullen fris en fleurig arriveren op de dag die U opgeeft en het zal lijken of U dichtbij bent voor degenen die ver weg zijn.

Een jaar-abonnement op

CALVINIST-CONTACT

is ook een gewaardeerd

GESCHENK

MET KERSTMIS!

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken.

Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

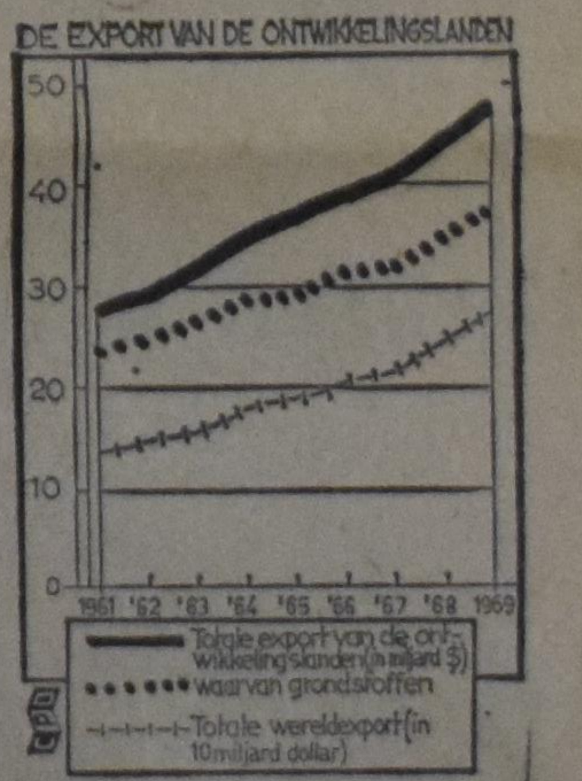

HET GAAT GOED MET DE BUITENLANDSE HANDEL VAN DE ONTWIKKELINGSLANDEN

Uit het jaarverslag van de Wereldbank over 1970 blijkt dat de waarde van de wereldhandel vorig jaar met maar liefst 13% is toegenomen. Daarmede werden de hoge toenemingspercentages van 1964 en 1968 overschreden. De uitvoer van de industrielanden steeg met ca. 15%, de zich langzamerhand ontplooiende export van de ontwikkelingslanden steeg in 1969 met 9%. De wereldexport bedroeg 270 miljard dollar waarvan 48 miljard op rekening van de ontwikkelingslanden. Wanneer de tekenen niet bedriegen, wordt 1970 het derde opeenvolgende jaar met een duidelijke uitbreiding van de exporthandel der ontwikkelingslanden. Deze uitbreiding is opgestuwd door het hoge economische niveau van de industrielanden, wat tot uitdrukking kwam in de hogere prijzen die werden betaald voor de ingevoerde grondstoffen uit de ontwikkelingslanden.

De goederenstroom uit de ontwikkelingslanden is in toenemende mate op de industrielanden gericht. Industrielanden met een vrije markteconomie importeren rond 3/4 van de uitvoer der ontwikkelingslanden. Het aandeel van de uitvoer van ontwikkelingsland naar ontwikkelingsland loopt echter langzaam terug.

Available:

SHUFFLEBOARD

with birch plyw. bottom. The board comes 6 ft. long, with 20 discs and instructions. Wood finish clear lacquer. Price $13.95 f.o.b. Burlington, Ont. (Ontario residents please add 5% Sales Tax.) If paid with order, you save C.O.D. charges.

We have plenty in stock. Information on request.

JAMES LYCKLAMA

2223 Prospect, Burlington, Ont. - Phone 637-2571

ALS U C.C. WAARDEERT — *help ons dan door het aanbrengen van één of meer nieuwe abonnees!*

We belonen Uw medewerking gaarne met een premieboekje.

Etnische deelname aan het Politieke leven van Canada

(Speciaal door het Department of the Secretary of State samengesteld voor Canadian Scene). — Een serie artikelen over "De culturele bijdragen van de andere etnische groepen," Book IV van het rapport van de Royal Commission on Bilingualism and Biculturalism.

Geleidelijk aan beginnen meer en meer Canadezen van andere etnische afkomst deel te nemen aan de Canadese politiek, vooral na de Tweede Wereldoorlog, door te stemmen, zich aan te sluiten bij de politieke partijen, regeringsinstellingen en de openbare dienst.

Stemmen: Het stemmen in verkiezingen is meestal een van de eerste manieren, waarop staatsburgers van andere etnische afkomst aan het politieke leven van hun nieuwe vaderland deelnemen. De Chinezen, Japanners, Indo's, Doukhobors, Mennonieten en Hutterites is op sommige tijden om hun ras, of hun vrijstelling van militaire dienst het kiesrecht ontnomen. Dergelijke beperkingen zijn gedurende de laatste tientallen jaren geleidelijk aan verdwenen, hoewel men speciale voorkeur bleef geven aan de Britse onderdanen, die reeds na een verblijf van een jaar recht hadden om te stemmen of om kandidaat te worden gesteld.

Politiek: Leden van de andere etnische groepen hebben sedert de laatste oorlog meer actief deelgenomen aan federale politiek. Het meest vertegenwoordigd in het Lagerhuis zijn de Duitsers, de Oekrainers, de Joden en de Scandinaviërs. Sedert de Confederatie zijn er ongeveer twaalf senatoren van andere etnische afkomst geweest, waarvan vijf sedert 1945. In de provincies en gemeenten heeft het aantal verkozen candidaten van andere etnische afkomst toegenomen, vooral in de prairie provincies, waar bij de wetgevende macht de Scandinaviërs, Oekrainers en Duitsers goed vertegenwoordigd zijn.

Openbare dienst: Ongeveer 17% van de personen in 1961 in dienst van de staat waren van andere dan Britse of Engelse etnische afkomst. Een groot deel daarvan bestond uit immigranten in bestuurs-, technische of wetenschappelijke functies. Bij de gewapende macht was 16% van niet-Franse of niet-Engelse afkomst, verdeeld over alle rangen en standen.

Het aantal personen van andere etnische afkomst in dienst van provincie en gemeente is groter dan dat bij de staat. In 1961 was dat percentage bijvoorbeeld voor de provincies Alberta, Saskatchewan en Manitoba resp. 39, 40 en 32. In Brits Columbia en Ontario vormden ze 20% van het totale aantal personen in dienst van de provincie.

Door sommige groepen wordt wel eens de eis naar voren gebracht tot een proportionele vertegenwoordiging in de verschillende regeringsinstellingen, zoals benoemingen tot de Senaat, het Kabinet of het Hooggerechtshof. De Commissie is het daarmee echter niet eens en is van mening dat, binnen de context van de twee officiële talen alleen verdienste en bekwaamheid als basis voor benoemingen behoren te gelden.

Bevoorrechte kiezers: Op het politieke terrein van Canada is er slechts één gebied waarop deze beginselen niet worden toegepast, en speciale voorrechten bestaan. Immigranten, die Brits onderdaan zijn ontvangen het stemrecht en het recht om kandidaat gesteld te worden reeds na een verblijf van één jaar in ons land, terwijl alle andere immigranten eerst het staatsburgerschap ontvangen moeten hebben, hetgeen pas na een verblijf van vijf jaar hier kan worden verstrekt.

Gelijke condities: De Commissie adviseert dat dezelfde voorwaarden betreffende staatsburgerschap, stemrecht en het recht om candidaat voor verkiezing tot een openbaar ambt te worden gesteld, voor alle immigranten worden samengesteld, ongeacht het land van afkomst.

Door de federale regering wordt de Citizenship Act en het algemeen staatsburgerschap beleid thans aan een critische studie onderworpen. Van maart tot juni 1970 heeft de Hon. Robert Stanbury, de minister die verantwoordelijk is voor het burgerschap, er in gesprekken over staatsburgerschap met burgerlijke autoriteiten op gewezen, dat in "de Canadian Citizenship Act op bepaalde manieren wel onderscheid wordt gemaakt, gebaseerd op de nationale afkomst van de aanvrager en enige discriminatie tussen mannen en vrouwen aanwezig is. Ik hoop, dat we een nieuwe wet kunnen samenstellen waarin de hedendaagse waarden in Canada getrouwer tot uiting komen."

Door het gehele land is de wetgevende macht op verschillende niveaus bezig met de bestudering van het vraagstuk, hoe de discriminatie met betrekking tot het stemrecht en het recht om candidaat voor een openbaar ambt te worden gesteld, kan worden gereduceerd. De wetgeving betreffende federale verkiezingen is juist veranderd. Onder de nieuwe Canada Elections Act, die op 26 juni 1970 is aangenomen maar nog niet is uitgeroepen, behoren alle federale kiezers Canadees burger te zijn.

Voor provinciale en gemeentelijke verkiezingen wordt slechts in de provincie Quebec voorgeschreven dat men de kwalificatie van Canadees staatsburger dient te bezitten. In de andere provincies is het voldoende als men Brits onderdaan is. Het recht om candidaat te worden gesteld hangt meestal met het stemrecht samen. Het lijkt wel waarschijnlijk, dat in alle provincies en gemeenten de wetten zo zullen worden veranderd, dat voor alle stemmers en candidaten het Canadese staatsburgerschap onontbeerlijk zal worden.

Wij hebben Speciale 17-daagse Groepen naar Amsterdam per K.L.M.

voor US $246.— van Montreal en US $286.— van Toronto plus US $84.— voor auto en hotelaccommodatie. Kinderen half geld. Heen op vrijdagavond, terug op maandagavond.

Dec. 18—Jan. 4	Febr. 19—Maart 8
Jan. 8—Jan. 25	Maart 5—Maart 22
Jan. 22—Febr. 8	Maart 19—April 5
Febr. 5—Febr. 22	Maart 26—April 12

Geen charter. Geen lidmaatschap van club nodig.

29—45 daagse retours TORONTO—AMSTERDAM U.S. $296.00

Vraag vrijblijvend volledige inlichtingen.

Luistert U ook 's morgens van 8 tot 10 naar het Hollandse programma op CHIN-FM 101, Toronto?

Valentine Travel Service ltd. Lucas Koops owner
1642 Bayview Ave., Toronto 17, Ont. tel. 485-0336 (24 hrs)
open Monday through Saturday 9 am–6 pm.

London Travel Bureau Herman Koops manager
Postian Building, 395 Dundas Street, London, Ont. tel. 432-1141

BEAMBTEN C.A.O. ANNO 1850

Bij alle rumoer rond de verbetering van onze arbeidsvoorwaarden, hoe begrijpelijk ook, is het toch wel aardig om de volgende **"C.A.O." voor kantoorklerken** uit **1850** eens te lezen. Toevallig kregen we dit leerzame dokument van een onderneming uit het Zuiden des lands toegespeeld.

1. Godsvrucht, properheid en stiptheid zijn karaktertrekken, dewelke **onontbeerlijk** zijn voor een goede handel;
2. op aanwijzing van de Gouverneur heeft onze firma de werkuren verminderd en het personeel dient vanaf heden slechts op weekdagen ten burele te zijn tussen zeven ure des voormiddags en zes ure des namiddags;
3. de Zondag dient voor kerkgang, **maar** mocht iemand goed van node hebben dan zullen de klerken op Zondag ten burele werken;
4. dagelijkse gebeden zullen iedere morgen gezegd worden in het Grote Kantoor. De klerken dienen aanwezig te zijn;
5. Kleding dient sober te zijn. De klerken zullen zich hoeden voor het dragen van kleding in opvallende kleuren en van kousen, die niet goed gestopt zijn;
6. Overjassen en overschoenen mogen niet ten burele aangehouden worden, halsdoeken en hoofdbekleding kunnen in geval van guur weer gedragen worden. Er is voor een kachel gezorgd ten gerieve van de klerken. Steenkool en hout moeten in een kast opgeborgen worden. Aanbevolen wordt, dat iedere kantoorklerk gedurende de tijd van het koude weer vier ponden steenkool per dag meebrengt;
7. De klerken mogen het vertrek niet verlaten zonder toestemming. Het is toegestaan de natuurlijk drang te volgen, waarvoor de klerken de tuin achter de tweede poort kunnen gebruiken. Dit terrein dient in goede staat gehouden te worden;
8. gedurende kantoortijd is spreken verboden;
9. het **hunkeren** naar tabak, wijn of sterke drank is menselijke zwakheid en derhalve verboden voor alle kantoorklerken;
10. nu de kantooruren **drastisch** verminderd zijn en wel tot elf uren per dag, is het tot zich nemen van voedsel toegestaan tussen half twaalf en twaalf uren, **maar** het werk mag onder geen enkele voorwaarde onderbroken worden;
11. de klerken moeten zelf hun schrijfpennen medebrengen; een sliper is op aanvraag bij de boekhouder aanwezig en verkrijgbaar;
12. een oudste klerk wordt benoemd, die verantwoordelijk is voor de properheid van het kantoor en alle jongste klerken zullen zich veertig minuten voor het gemeenschappelijk gebed bij hem melden voor het schoonmaken der vertrekken en zij zullen na kantoortijd blijven voor dergelijke werkzaamheden; borstels, bezems, zeep, water worden door de firma beschikbaar gesteld;
13. de nieuwe, verhoogde weeklonen zijn voor jongens tot veertien jaar f 0,52, jongste bediende f 2,40, aankomende klerken f 4,50, klerken f 5,50, oudste klerken na vijftien jaar diensttijd f 10,25. Er wordt verwacht, dat iedereen hiermede een verhoogde hoeveelheid werk zal afleveren.

(Overgenomen uit Statistisch nieuws, jaargang 13 no. 2, juni 1965.)

DE LANGE REIS VAN JILDERD HOENEVELD

door S. P. Akkerman

(19)

In de kamer zitten vrouw Schmid en haar dochter Hildegard. De kamer is nogal deftig, vindt Jilderd. Een divan met een gekleurd kleed is er over, veel kussens en platen met bergen tegen de wand. De vrouw is rond en dik, maar de dochter, een jaar of twintig, is lang en slank, met een overvloed van blond haar, kroesig rond haar gezicht. Zij heeft lichtblauwe, wat dromerige ogen.

"Nou mensen," zegt Schmid, als ze zijn gaan zitten; "hier zie je Ivan met een sinjeur. En nu is dit de vraag: kan die jongen hier in de kost komen? Als jullie er niet voor voelen, zeg het dan, want jullie hebben de drukte er van. Wat mij betreft, ik heb geen bezwaar."

De vrouw kijkt Jilderd aan met haar kleine oogjes, die diep liggen en vreemd glimmen. "Hoe heet je," vraagt ze. "En ben je al lang in Amerika? Waar kom je vandaan?"

"Leon. En ik ben hier twee jaar. Ik kom uit Holland."

"Zo. En wat zeg jij er van, Hildegard?"

Het meisje draait wat met de ogen. Ze lacht eens tegen Jilderd. "Nou, wat mij betreft, neem hem maar. Wij hebben hier wel vaker een kostganger gehad."

"Ja natuurlijk. Nou, om mij kan het ook wel. Zes dollar kostgeld, is je dat goed?"

Jilderd is alles goed. Hij voelt zich alleen in deze miljoenenstad. Als ze hem hier niet nemen, waar moet hij dan zoeken? Waar komt hij dan terecht? Hij kan zich niet al te best redden in dit grote land. De sprong van Bloemsma's oude modderschuit naar dit verre land is wat te groot geweest.

"Mooi," zegt Ivan en staat op. Hij is blij dat hij hier af is. Men kan het aan heel zijn houding zien. Och, op de boerderij bemoeien ze zich ook niet met elkaar. "Dan ga ik weer, tot ziens." En Ivan is de kamer al uit.

Daar zit Jilderd Hoeneveld dan in een kamer in Chicago bij hem onbekende mensen. Hij heeft het gevoel, of hij in dit land als een bal heen en weer wordt gekaatst. Hoe ver is nu het dorp. Hoe ver zijn ouders! Het lijkt jaren geleden dat hij bij Valera weg ging en het is pas een paar dagen.

"Zo, uit Holland," zegt Schmid terwijl de vrouw hem koffie schenkt en een bordje met brood, belegd met plakken ham, voor Jilderd neerzet.

"Wij wonen nu tien jaar in de U.S.A., maar Westfalen vergeet it niet. It was daar bij de boeren. Mijn grootvader ging nog te maaien naar Holland, daar heb ik hem vaak over gehoord. En dat het er oorlog is. De Duitser kon niet anders. Het land werd omsingeld en be moesten terug slaan." Hij zit Jilderd met grote ogen aan te kijken.

"Ja dat is waar, er is oorlog in Europa." Jilderd heeft er niet zoveel aandacht aan besteed. Andere dingen vervulden zijn hoofd. Zeker, hij heeft het in de krant gelezen, maar Nederland was er buiten gebleven en de ellende bij Valera heeft hem de oorlog bijna doen vergeten. Maar nu zit hij er dan midden in, want Schmid geeft een nummertje weg over de vijanden van Duitsland en dat is niet mis. "Maar Amerika blijft er buiten," besluit hij met een rood hoofd. "En dat is goed. Het was nog beter, als Amerika Duitsland te hulp kwam."

De vrouw schuift het bordje met brood en ham wat dichter op hem toe. "Eerst maar eens wat eten," zegt ze zacht.

Jilderd vouwt de handen en sluit de ogen. Hij bidt voor het eten. Ziezo, nu weten ze wat ze aan hem hebben.

Als hij begint te eten zit de vrouw hem met vertederde blikken aan te kijken. "Zo, ben je christelijk," zegt ze. "Vroeger in Duitsland waren wij Evangelisch." Haar blauwe ogen dromen weg in herinnering . . . dalen met goudgeel graan, een klein wit kerkje op een heuvel.

Maar Jozef haalt haar weer in Chicago terug. "Het geloof is hier in deze stad niet veel," zegt hij. "Werken, werken en dan op de "Union Stockyards", dan weet je het wel. Wat jij Hildegard."

Hildegard lacht even. "Ik kom tenminste niet in een kerk," zegt ze.

"Jammer genoeg," zucht haar Moeder.

Schmid begint weer over de oorlog: "Als ik jonger was tekende ik direct als vrijwilliger," zegt hij. "Maar ja, ik zit nu hier. Hoe laat moet je morgen beginnen?"

"Zes uur. Ik ben cowboy geworden."

Schmid trekt zijn rode gezicht vol rimpels. "Cowboy zeg je, dat zal je niet meevallen. En je verdient er ook niet veel mee. Ik ben slager. Maar de verdienste is prima. En nou nog een kop koffie en dan naar bed."

Vrouw Schmid brengt hem naar een klein kamertje. Er staat een ijzeren ledikant. Tegen de wand hangen platen met bergen en blauwe meren, met kerkjes op groene heuvels.

Jilderd ligt in bed. Hij denkt aan Vleerbos. Zal hij het ooit terug zien? Nooit trouwen in dit land, neemt hij zich voor. Als hij dat doet, is hij hier voor altijd vastgeklonken. En dat wil hij niet. Friesland. De dauw over de velden, boerenhoeven als donkere schepen boven de witte zee van dauw. Een vogel die tjokt in het riet langs de vaart. O, nu varen op het schip van Folkert Bloemsma, ergens in de Friese wouden, tegen de wal. Rook uit de stookhokken, rook die naar verbrande takken ruikt. Hoor! Het gerucht van de "Union Stockyards" dringt tot hem door. De stad Chicago leeft óók 's nachts!

Met Schmid spoedt hij zich 's morgens naar de slagerijen. Hij haalt het paard uit de stal. Er zijn nog drie cowboys. Twee al oudere kerels met onverschillige gezichten en een jong ventje met een open vriendelijk gezicht. Hij groet Jilderd. "En hoe heet je, nieuweling?"

"Leon."

"Aha, nou het zal je niet meevallen. Ik ben hier een paar weken, maar die eerste dagen! Maak je maar klaar." En daar rijden ze heen. Naar de losplaats voor koeien. De treinen kunnen tot op de terreinen rijden. Lange rijen wagons staan al klaar. Luid geloei van koeien klinkt doordringend uit de wagons. De twee oudere mannen springen van de paarden en gooien de deuren open. De koeien bonken naar buiten. Wild snuivend staan ze op het terrein. En er komen er steeds meer. Uit alle delen van dit machtige land reizen de koeien naar de "Union Stockyards." Hun laatste reis.

Met onrustige domme ogen staan de beesten en loeien.

De mannen stijgen weer op. "Nou, hurry up!" schreeuwen ze en daar gaat het achter de koeien aan. De beesten hollen en springen. Een lange, deinende rij van koeienruggen golft over de terreinen. De deuren van de geweldige loodsen staan reeds open. Hotsend en botsend dreunen de beesten er binnen. De paarden worden gekeerd en in galop gaat het naar een ander deel van het terrein. Met boten over het Michigan-meer zijn daar ook koeien aangevoerd. Weer rijden Jilderd en zijn kameraad (hij blijkt Victor Bonet te heten) achter de beesten aan. De paarden springen en bokken af en toe, maar ze worden wel in de goede richting gedreven.

Jilderd voelt zijn dijen. Hij ziet niet meer zo gemakkelijk in het harde zadel, maar rust wordt er nog lang niet gegeven.

Levende dieren in ononderbroken stroom gaan het gebouw binnen. Vlees in vele variaties gaat weer naar buiten. Naar de winkels in Chicago, naar New York, naar de vele steden van het grote land.

Jilderd, huppelde op zijn paardje, rent over het terrein. Hij klemt de tanden op elkaar, zijn dijen gloeien, alles aan hem doet pijn.

Als ze om twaalf uur een stuk brood eten, lacht Victor. "Een hoe voel je je nou? Geradbraakt zeker."

De oudere mannen lachten maar wat. "Gaat wel over," zeggen ze.

Het is voor Jilderd een schrale troost. 's Middags gaat het weer onafgebroken door. Om zes uur strompelt hij van zijn paard. Hij moet het nog afrossen, voer en drinken geven.

Tussen de andere arbeiders loopt hij in de straat. Hij loopt moeilijk als een circus-artiest, de benen ver uiteen. Was hij dit maar nooit begonnen. Was hij maar slager geworden.

Schmid, zijn vrouw en dochter lachen onbedaarlijk als hij pijnlijk op zijn stoel zit en telkens verschikt.

Hij gaat vroeg naar bed. Pijnlijk strekt hij de stijve benen.

Jelke Hoeneveld wendt zich ontstemd af van het bulletin, dat bij het postkantoor op een bord is geplakt. Elke avond als hij van zijn werk komt, leest hij wat er nu weer van de oorlog bekend wordt gemaakt. Maar vandaag is het wel erg. Bij de aanvallen op Verdun sneuvelden 30.000 Duitsers. De Geallieerden hadden een verlies van 20.000 man.

Jelke keert zich om en loopt door. Wat een wereld. Gelukkig bleef Nederland er tot nu toe buiten, maar wat een moordpartij!

Als hij de steeg inklotst, is hij moe. Een zware dag was het. Greppelsnijden en uithalen. De greppels zijn een kilometer lang. Aan beide zijden moeten ze met de snijzeis worden gesneden, dat is twee kilometer. Er zijn tien greppels, dat is twintig kilometer greppel snijden. Dat is dan één stuk land. De boer heeft wel tien van dergelijke stukken land. Dat is tweehonderd kilometer greppelsnijden. Van Leeuwarden naar Amsterdam, het is niet te geloven. Maar Jelke voelt zijn botten, zijn armen zijn lam en kapot.

(Wordt vervolgd)

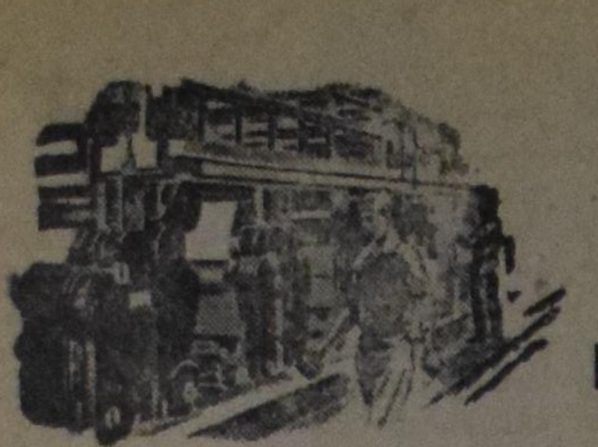

VAN ANDERE DRUKPERSEN

'Zending verkeert in een fundamentele crisis'

Duitse Theologen waarschuwen tegen eenzijdig horizontalisme

Een aantal prominente Duitse theologen heeft een verklaring gepubliceerd, waarin zij ernstige kritiek oefenen op huidige tendensen in de zending.

Zij benadrukken het unieke van het heil door het **persoonlijk** geloof in Christus, voeren een nieuw pleidooi voor de verticale lijn tegenover een **eenzijdig horizontalisme** en waarschuwen tegen de neiging om de toekomst van Christus te "vertalen" in termen van aardse heilsverwachting.

Sommigen van hen hebben contact met de belijdenisbeweging "Geen ander evangelie" maar de meesten willen zich met deze beweging ten enenmale niet identificeren.

In Duitsland is over hun stuk, dat inmiddels als de "Frankforter verklaring" bekendheid heeft gekregen, een felle discussie losgebrand. Ook in andere landen zijn handtekeningenacties op gang gekomen.

De Frankforter verklaring moet vooral gezien worden als een reactie op het rapport van sectie II van de wereldassemblee van Uppsala in 1968 over de "**Vernieuwing van de zending**". Dit rapport was het meest omstreden document van Uppsala, zozeer zelfs dat het oorspronkelijke ontwerp tijdens de assemblee geheel verlaten werd en vervangen werd door een nieuw stuk, dat veel meer de nadruk legde op de evangelieverkondiging.

Toch is de initiatiefnemer van de Frankforter verklaring, prof. Beyerhaus van mening gebleven, dat het zendingsrapport van Uppsala een fundamentele **koerswijziging** betekende in de richting van een humanisering van de zending.

Crisis

In de inleiding van de Frankforter verklaring wordt onomwonden gezegd, dat een "binnensluipende vervalsing van haar grondslag en doel" de "georganiseerde christelijke wereldzending" in een fundamentele crisis heeft gebracht.

Daarna volgen **zeven "onopgeefbare** grondbeginselen van de zending."

1) In het eerste punt wordt verwezen naar het zendingsbevel van de opgestane Christus in Mattheus 28. Daarin alleen vindt de zending haar grondslag, doel en opdracht.

Afgewezen wordt dan "de huidige tendens, om wezen en taak van de zending af te leiden uit socio-politieke analyses van onze tijd en uit de vragen van de niet-christelijke mensheid." Het prijsgeven van de bijbelse grondslag van de zending heeft tot gevolg, dat zending een vaag begrip wordt en men haar taak gaat verwarren met een algemeen gevoel van verantwoordelijkheid voor de wereld, aldus dit eerste punt.

2) In het tweede punt wordt de grootmaking van de naam van de ene God in de gehele wereld en de verkondiging van Christus' heerschappij het eerste en voornaamste doel van de zending genoemd. Het moet in de zending gaan om de openbaring van God, niet om de openbaring van de nieuwe mens en de verbreiding van een nieuwe menselijkheid in alle maatschappelijke verhoudingen.

Humanisering is niet het primaire doel van de zending. **Het is een gevolg van onze wedergeboorte.** Eenzijdige gerichtheid der zending op de mens en zijn samenleving leidt tot atheïsme".

3) Het derde punt benadrukt, dat er buiten Christus geen andere naam aan de mensen gegeven is, waardoor wij moeten zalig worden (Handelingen 4 vers 12). Hier nemen de ondertekenaars stelling tegen "de valse leer, die in de oecumenische beweging verbreid wordt sinds de assemblee van New Delhi, dat Christus zich anoniem ook in de andere godsdiensten, de veranderingen in de geschiedenis en in revoluties zo openbaart, dat men Hem kan ontmoeten en in Hem zijn heil kan vinden zonder de directe boodschap van het evangelie".

4) In het vierde punt wordt de leer van het universalisme afgewezen, volgens welke alle mensen van alle tijden vrede met Christus hebben door zijn kruisiging en opstanding, om het even of zij geloven in Gods historisch heilswerk. Door deze misvatting verliest de zendingsopdracht haar gezag en haar ernst. "Onbekeerden worden zo in slaap gesust in een rampzalig gevoel van veiligheid aangaande hun eeuwige bestemming."

Kerk

5) Het vijfde punt gaat over de kerk. De eerste zichtbare taak van de zending is de vergadering van de messiaanse heilsgemeente uit alle volkeren. Zending moet altijd leiden tot de stichting van de kerk van Jezus Christus, die in haar omgeving een nieuwe werkelijkheid vertoont als zout en licht.

Daarmee wordt de opvatting afgewezen, dat het enige verschil tussen kerk en wereld is, dat de kerk wéét heeft van het komende heil, dat voor alle mensen gezamenlijk is en ook louter aards is: kerk en wereld delen samen in een verzoening van alle mensen. Deze opvatting leidt tot de zelfontbinding van de kerk.

6) Punt 6 herinnert aan Paulus' woord tot de Efeziërs, dat zij eertijds, toen zij Christus nog niet kenden, zonder hoop en zonder God in de wereld leefden. Ook nu nog kunnen aanhangers van niet-christelijke religies en wereldbeschouwingen alleen deel krijgen aan het heil, wanneer zij zich laten bevrijden van hun vroegere bindingen er hun valse verwachtingen, en zich door geloof en doop laten inlijven in het lichaam van Christus.

'Valse leer'

Het wordt een "valse leer" genoemd, dat de niet-christelijke religies en wereldbeschouwingen **'ook** wegen naar het heil zijn'. Verworpen wordt de gedachte, dat "christelijke presentie" onder de aanhangers van de wereldgodsdiensten en een "dialoog" met hen de plaats kunnen innemen van evangelieverkondiging, die bekering tot doel heeft.

7) Het zevende en laatste punt belijdt de Nieuwtestamentische toekomstverwachting. Verworpen wordt de gedachte, dat deze verwachting weerlegd is door het uitblijven van Christus' wederkomst en daarom opgegeven moet worden.

Het wordt een "dweepzieke ideologie" genoemd, dat de mensheid door het evangelie of door de anonieme werkzaamheid van Christus in de geschiedenis reeds op weg zou zijn naar een toestand van algemene vrede en gerechtigheid en nog voor Christus' wederkomst verenigd zal worden in een grote wereldgemeenschap.

Gewaarschuwd wordt tegen een vereenzelviging van vooruitgang, ontwikkeling, sociale verandering met het messiaanse heil. "De **fatale** konsekwentie daarvan is, dat meedoen aan **ontwikkelingshulp**, zich revolutionair inzetten op de breekpunten van de samenleving, gezien moet worden als de hedendaagse vorm van christelijke zending."

Dat neemt niet weg, dat de ondertekenaars zich met nadruk uitspreken voor een vastberaden ondersteuning door de kerken van gerechtigheid en vrede, terwijl zijn ontwikkelingshulp een eigentijdse verwerkelijking noemen van het goddelijk gebod van barmhartigheid en gerechtigheid. Zij spreken hier van "humaniserende gevolgen van de bekering" (dus niet de bekering zelf) en zien hierin ook tekenen van de komende messiaanse vrede.

— Fries Dagblad.

KANSEL EN KOFFIEPRAAT

Goed nieuws uit Schiermonnikoog!

Daar had op zondagmorgen 7 december jl. de 29-jarige jongeman, die als plaatselijke predikant geroepen was het Woord Gods te bedienen en te prediken, een stel kranteknipsels meegebracht, die hij begon voor te lezen. Aldus vernamen wij uit 'De Rotterdammer'.

De bedoeling was — zo lazen we — de 'verootmoediging' in de eredienst konkreet te maken. Zo las hij dan achtereenvolgens de krant over Vietnam, Biafra, Griekenland, Rusland . . . En toen barstte de bom. Iemand riep: 'Wij lezen de krant thuis al!'

Het sein tot een groot tumult in de kerk van voor- en tegenstanders van dit soort konkretisering van de 'verootmoediging'. De kerkdienst was meteen afgelopen.

Dit is dan goede nieuws uit Schiermonnikoog.

Het zou navolging verdienen in al die gemeenten, waar dominees hun gehoor met koffiepraatjes aan boord komen: Weleerwaarde Heer, daarvoor betalen wij u niet, wij lezen thuis 'Trouw' al!

En anderen zouden kunnen roepen: Waarom toch zo ver van huis om 'verootmoedigd' te raken? Kijk eens wat onze bloedeigen Nederlandse regering met de Papoea's heeft gepresteerd! Let eens op, welke rol onze antirevolutionaire partij en het dagblad 'Trouw' daarin hebben gespeeld! Vraag eens aan onze bloedeigen zendingsmensen, waarom Papoea's en Ambonezen géén 'mensenrechten' mochten hebben en zoveel andere 'verdrukten' — veel verder van ons **eigen** huis — wel?

Wij willen dit soort kerkdiensten niet aanbevelen. Maar zij zouden in ieder geval 'happenings' worden. En een 'happening' willen de progressieven — zo lazen wij al vaker — van iedere kerkdienst maken! Maar niet om 'verootmoedigd' te worden. Want dan moet je eerst ver-**ont**moedigd raken over je eigen prestaties. En dit is er juist niet bij. De versregels: 'Zie **ons** bevlekt, Met schuld bedekt, **Misvormd** door duizend zonden', worden misschien nog wel gezongen, maar er wordt bijgedacht dat het de zonden van het voorgeslacht, de zonden van de Amerikanen in Vietnam, van de Britten in Biafra, van de Zuidafrikanen in Zuid-Afrika, van de Grieken in Griekenland enz. enz. zijn, die 'ons' bevlekken en met schuld bedekken. Want we zijn als leden van de mensheid 'solidair in de schuld'. Het prediken van die 'solidariteit' is de 'verootmoediging'. Daar kun je natuurlijk best kranteknipsels bij gebruiken om dat te 'konkretiseren'. Je blijft er zelf de brave ziel bij, de zedepreker. De wereldhervormer met het giroboekje op zak, de man van de protestmeetings, de wereld-vernieuwer door je gewonnen te geven aan de een of andere **politieke** ideologie. Tegen zulk horizontalisme in de godsdienst dienden de kansels in de kerken een bolwerk te zijn. Maar, o wee, als predikanten tot horizontalisten worden opgeleid en als het horizontalisme van de kansels wordt gepredikt!

Er is ook wat dit betreft niets nieuws onder de zon.

— "Tot Vrijheid Geroepen"

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860

Imported by: VAN'S Imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

AN ADVERTISEMENT IN

C.C. BRINGS RESULTS!

"JABO"
VLOERBEDEKKING

Gezellig, Sterk, Voordelig

Karpetten of per yard.

IMPORTEUR:

JANKOK LTD.

P.O. BOX 252 — WILLOWDALE, ONT.

Ontario

Zou U eigenlijk wel ergens anders willen wonen?

Ontarians zijn mensen die daar gaan wonen waar het het beste is. Wij zijn mensen die vanuit alle hoeken van de wereld hierheen zijn gekomen er er zijn gebleven om mee te helpen met de opbouw. Mensen met ruggegraat, gestaald en met een verlangen te slagen. Mannen en vrouwen die in een tijdsbestek van enige tientallen jaren een levensstandaard hebben bereikt, waarvoor andere landen eeuwen nodig hadden. En als er al van een tekortkoming mag worden gesproken, dan is het wel onze diepgewortelde bescheidenheid. Ontarians mogen er misschien trots op zijn Ontarians en Canadezen te zijn . . . ze laten het aan niemand merken. Vanuit een economisch standpunt gezien is dat verkeerd. Hoe meer mensen Ontario en Canada naar voren schuiven, hoe beter dit is. En we hebben heel wat om trots op te gaan. In de strijd tegen de vervuiling bijvoorbeeld speelt Ontario in de wereld een toonaangevende rol. Iedereen praat over vervuiling, wij doen er iets tegen. Er is tot nu toe in tientallen gemeenten over de gehele provincie verspreid reeds meer dan een miljard dollar besteed aan het bouwen van watertoevoer- en rioleringssystemen. We beschikken over een wetgeving die industrieën wegens vervuiling van lucht en water vervolgt, en helpen industrieën met leningen en subsidies om deze vervuiling te bestrijden. Vanzelfsprekend hebben we daarbij een krachtige, gezonde economie nodig om deze belangrijke programma's te ondersteunen. En daarin kunt u een groot aandeel leveren. Want hoewel onze produktie in tien jaar en onze inkomsten in twaalf jaar tijds verdubbeld zijn, gaan Ontarians niet op hun lauweren rusten. Er ligt een nieuwe periode van tien jaar voor ons open, vol met uitdagingen en mogelijkheden om onze welstand op een nog hoger niveau te brengen. Om deze uitdagingen tegemoet te treden, moeten we in onszelf geloven. Hetgeen, als u er goed over nadenkt, nog niet zo'n slecht idee is.

Telkens als u Ontario een duw in de rug geeft . . . schieten Ontario en Canada een eindje vooruit.

Government of Ontario John Robarts, Prime Minister.

WIJ LAZEN VOOR U

BERKOUWER OVER DE KERK

Naar aanleiding van:
G. C. Berkouwer, De Kerk I, Eenheid en Katholiciteit, (Kok, Kampen, 1970) 260 pp.

Professor Berkouwer kan wel voor de gewone man schrijven. Lees b.v. **Het Licht der Wereld**, een boek over het Evangelie naar Johannes. Maar in de serie Dogmatische Studiën, waarvan we nu deel 17 voor ons hebben, schrijft hij wetenschappelijk theologisch. Toch krijgen zeer velen met de inhoud van deze Studiën te maken, omdat studenten ze lezen moeten en de meeste predikanten ze lezen willen.

Ik ken predikanten die door Berkouwer's boeken geboeid worden. Zelf heb ik er altijd wat moeite mee. Ik moet mezelf duwen om er doorheen te komen. De gewone man en ik willen altijd een duidelijk en eenvoudig woord. Maar Berkouwer heeft bijna alles, misschien wel alles, gelezen. Daarom is er voor hem niets eenvoudig. Elke zaak heeft vele kanten en elke kant is bekeken door vele mensen die allemaal gehoord moeten worden. Wie veel weet, durft niet veel te beweren.

Toch is er juist in dit eerste deel over De Kerk iets dat gewone kerkleden uit het hart gegrepen is. De professor praat over de werkelijke kerk, waar we allemaal leden van zijn, de verdeelde, zondige kerk. We hebben allemaal wel predikers gehoord die welsprekend werden als ze handelden over de heerlijkheid van de kerk. Hoe welsprekender ze werden en hoe heerlijker de kerk werd, des te minder werden we herinnerd aan eigen kerk en eigen kerklidmaatschap. 't Was een kerk in de wolken; een heilige katholieke Christelijke Kerk die door Christus gebouwd en door God gekend werd, maar ons onbekend voorkwam. Zelf heb ik me ook wel zo laten gaan, en op Catechisatie heeft wel eens iemand een hand opgestoken om te vragen: "Bedoelt U de Christian Reformed Church?" En dan zei ik dat de kerk tenslotte een geloofsstuk was, hoewel ik het ook over de Christian Reformed Church had.

De Kerk waar we over praten is "niet de een of andere ideale, maar de concrete kerk", zegt Berkouwer. En de woorden: Eenheid, Heiligheid, Katholiciteit, Apostoliciteit, vormen een belijdende zelfbenoeming van de kerk waarvan we lid zijn; het zijn geen eigenschappen van een ideale kerk in de wolken.

Dat is natuurlijk gemakkelijk gezegd, maar als men die belijdende zelfbenoeming serieus neemt, zit men in eindeloze moeilijkheden. Als eenheid, katholiciteit, enzovoorts, iets zeggen over onze eigen kerk, de werkelijke kerk, dan klopt er niets van. Neen, zegt Berkouwer, het klopt ook niet. De eenheid is gebroken; daarmee is het wezen van de kerk geschonden en daarmee hebben we een ramp over de wereld gebracht (p. 53).

Ja maar, zegt U, dat wisten we allang. En we hebben toch geleerd om in de vele kerken en kerkjes te leven met een tamelijk goed geweten. Bovendien, wat die ramp voor de wereld betreft, hebben we niet eens iemand horen zeggen dat, in competitie met elkander, de kerken juist harder werken voor hun Heer? Dan is dus de huidige werkelijkheid een van die kromme stokken waar God een rechte slag mee geeft.

Fout, zegt de professor. U probeert de werkelijkheid te verklaren in plaats van U naar de norm te richten. De norm is de Schrift. Naar deze norm is een verdeelde kerk een onmogelijkheid en zonder de door de Schrift vereiste eenheid van de kerk, is de boodschap van de kerk over de ene Redder en Heer ongeloofwaardig.

Dit "verklaren" van de werkelijkheid zit de mens in het bloed. A. Kuyper sprak van de "Pluriformiteit". Dat was wel een aardige theorie, maar de zwakheid van deze leer van de veel-vormigheid van de ene kerk lag in het feit dat de redenering meer op de feitelijke ontwikkeling dan op de Schrift gebaseerd was. Er was dan ook destijds een Rooms Katholiek, Bensdorp, (pp. 70, 71), die zei dat Kuyper van de nood een deugd gemaakt had. En, ironie van de geschiedenis, op het ogenblik beginnen verschillende Rooms Katholieken bijna Kuyperiaans over de kerkleer te spreken. Want nu ze eenmaal gezegd hebben dat ook andere kerken God's heilsmiddelen kunnen zijn, is het woord "pluralisme" in zwang gekomen. Theologisch kan een kerk, die zichzelf serieus als God's kerk wil nemen, nooit klaar komen met de erkenning van andere kerken, en men kan er ook nooit van onderuit.

Het woord "vestigia" (latijn voor "sporen", "traces") werd reeds door Calvijn gebruikt. Het woord is een combinatie van kritiek (het verval is zo groot dat er slechts "sporen" zijn) en erkenning (desniettemin zijn er nog "sporen"). In de gereformeerde theologie legde Hepp de nadruk op het erkennings-element en Schilder onderstreepte het kritische in de benaming. Sinds 1962 speelt het woord "vestigia" een belangrijke rol in de oecumenische beweging. Het functioneert nu als een minimum erkenning en mogelijke springplank voor verdere toenadering. Faber heeft er een dissertatie over geschreven. Berkouwer zegt dat hij (Faber) het eigenlijke probleem niet voldoende heeft gehonoreerd en dat hij met een Schilderiaanse benadering tot een billijker oordeel had kunnen komen (p. 84, noot 111).

En hiermee is de toon voor het boek gezet. Men kan nu zelf wel uitrekenen wat er verder van de katholiciteit en van de grenzen der kerk gezegd moet worden. De kerk is niet katholiek omdat ze overal is, of overal dezelfde is, of overal hetzelfde gelooft, of hetzelfde gezicht overal vertoont, maar katholiek zijn betekent vnl. de volle rijkdom van Christus in geloof en in gaven bezitten. Als de kerk zich katholiek noemt mag dat niet een "statisch" begrip zijn: een universeel imperium met gesloten deuren. Maar als we de term "dynamisch" verstaan, dan is katholiek het tegengestelde van eenzijdig, gave en opgave tegelijk: de kerk is op weg naar de volheid. En wie zal dan de grenzen aangeven? Waar houdt de kerk op? Wie is binnen en wie is buiten de ark? Ook daar kan men geen rustig betoog over houden. Het is levensgevaarlijk om in categorieën van binnen en buiten te denken. Wie binnen is mag zich niets verbeelden of hij staat buiten nog voor dat hij het weet. Wie buiten staat wordt door het Evangelie naar binnen geroepen.

De R.K. Kerk heeft altijd gewerkt met de term van Cyprianus, "Buiten de Kerk is geen zaligheid". En de gereformeerden hebben het beaamd in de Nederlandse Geloofsbelijdenis art. 28. Doch men wilde hiermeee niet zeggen dat het heil "geinstitutionaliseerd" was. De bedoeling was uit te drukken dat het heil (Christus) concreet bij ons is, in de Kerk van Christus. Ten onrechte heeft de spreuk tot exclusivisme geleid. En het is vooral binnen de R.K. Kerk dat men nu door hevige spanningen gaat. Enerzijds mag men nooit opgeven dat buiten Christus geen zaligheid is, anderzijds mag dit niet leiden tot een fixering van kerkelijke grenzen. De kerk werd geboren doordat God de grenzen overschreed. En de kerk kan alleen dan met haar Boodschap er op uit, als ze weet dat haar grenzen niet gefixeerd zijn.

* * *

Op bovenstaande wijze zal de wijsheid uit de Dogmatische Studie over de Kerk, doordruppelen tot de gemeente — met alle voordelen en nadelen van de vereenvoudiging.

En hoe zal men reageren? Mijn reactie is tweeledig. In de eerste plaats in het verheffend en verruimend dat het bijbelse woord over de zichtbare eenheid van de concrete kerk serieus genomen wordt. 't Gaat in tegen onze ervaring en het ontzenuwt onze verklaring, maar we zullen buigen voor de norm en we moeten ons kerkelijk leven naar de norm richten.

Daar volgt dus uit dat we vandaag in zonde leven.

Misschien kan Berkouwer toch doorgaan met schrijven (deel 18) maar kunnen wij ook doorgaan met (in zonde) leven? Ik kan mijn werk in mijn kerk alleen maar voortzetten als ik weet dat ik God's werk doe. Als ik niet zijn medearbeider maar zijn tegenwerker ben geworden, dan moet ik onmiddellijk ophouden. Ik kan me trouwens niet voorstellen dat het in de schrijfkamer nog veilig wonen is. Theologen zijn ook in de eerste plaats kerkleden. Zij mogen zich de luxe van het observeren veroorloven, aan de noodzaak van het profeteren kunnen zij zich niet onttrekken.

Ik zou voorzichtig willen opmerken dat de professor ons hier in de steek laat. Het probleem van de verdeeldheid is voor ons een zaak van "doleren", smart hebben. Wij gaan er mee door, alleen als het moet. Wij passeren vier kerkgebouwen om naar onze eigen mensen en ons eigen gebouw te gaan alleen als we weten, en zolang als we geloven, dat dit ons door Christus is opgelegd. Afgescheiden staan kan natuurlijk hoogmoed, verliefdheid op eigen kring, en duizend andere zonden voortbrengen. Maar het motief tot afscheiding was in de regel een ware of vermeende gehoorzaamheid aan de wil van Christus. We weten wel dat het bijbels gesproken zinloos is om de eenheid tegen de waarheid uit te spelen, en andersom. Maar hier wringt de schoen. En je wordt bijna kwaad als de professor zegt dat hij deze zaak in deel II zal behandelen (p. 55, noot 129). Het is nauwelijks pastoraal om dat te zeggen tegen een mens en een kerk die in zonde leeft. Als men zozeer schriftuurlijk en zo weinig traditioneel gereformeerd over de kerk wil nadenken (waarvoor alle lof), dan hoeft men zich niet aan de volgorde van het apostolicum op te hangen.

Men mag Berkouwer hierin niet overvragen. Wie kan vandaag een leer van de kerk (ecclesiologie) schrijven en zeggen: Zo is het en zo moet het!? We willen allemaal een eenvoudig woord dat ondubbelzinnig de weg wijst. En in sommige kringen is men er trots op dat "de trompet een duidelijk geluid geeft". Maar veel van dit getoeter helpt ons nog minder.

We mogen niemand overvragen, vooral niet iemand die ons zo ijverig onderwijst om minder traditioneel en abstract, meer schriftuurlijk en concreet te denken. Maar hij kan ons niet kwalijk nemen dat we juist daarom wat meer concrete hulp in onze werkelijke moeilijkheden hadden verwacht.

Om het tenslotte (nog steeds populair) samen te vatten: Het is een prachtig boek, maar het geeft niet veel verzekering of vertroosting. Op bladzijde 246 is men wel zo ver dat men zucht met Berkouwer: "De geschiedenis der kerk, zowel t.o.v. de eenheid als van de katholiciteit, schijnt menigmaal het woord van Johannes te weerspreken, dat God's geboden niet zwaar zijn." Maar dan wil men ook bedenken dat zij die God bidden "Heer, maak mij uwe wegen naar uw Woord en Geest bekend" in onzekerheid verkeren. Waarschijnlijk is dit eerst nodig, voordat men God's weg zoekt of bewandelt.

Andrew Kuyvenhoven.

NEDA LEIPEN holds a Bronze Age vase from the collection of the Royal Ontario Museum, Toronto. The Yugoslav-born curator of the Greek and Roman Department went to Greece last summer to examine finds from new digs in the ancient Agora (market-place) of Athens and on the Island of Thera, north of Crete. The Athens digs are uncovering important ancient buildings but Mrs. Leipen's special concern was with the small bronze finds which help to reconstruct the everyday life of the ancient Athenian. The Royal Ontario Museum's Greek and Roman Department is now the third largest on the North American continent after the Metropolitan Museum in New York and the Boston Museum. In Zagreb, where she was born, Mrs. Leipen graduated with first-class honours in classics, which led to her appointment as assistant curator of the Museum of Sculpture in Zagreb. After coming to Canada, she got her master's degree in arts at the University of Toronto, and in 1967 was appointed curator at the ROM. (Globe and Mail Photo)

Garlic is goed voor U

Garlic is een natuurlijk antiseptisch geneesmiddel hetwelk de bloedsomloop vrijhoudt van onzuiverheden en voorkomt of vernietigt ontbindings-bacillen.
Adams Garlic Pearles bevat de essentiële Garlic olie, die voor vele jaren medisch is gebruikt. Gedurende eeuwen hebben miljoenen mensen Garlic gebruikt als een gezondheids-middel, vertrouwend in de genezende en versterkende werking. Help uzelf sterk en gezond te voelen. Koop een pakje Adams Garlic Pearles vandaag bij uw drogist. Het kan u beter doen voelen, gezonder en met minder verkoudheden. Zij zijn reuk- en smaakloos in capsule vorm.

De rol van het Eiland St. Helene in de geschiedenis

door Clayton Gray

(Canadian Scene) — Reeds meer dan vier eeuwen is het eiland St. Helene genoemd in verband met het leven en de werken van ontdekkingsreizigers, artiesten, schrijvers, soldaten en staatslieden.

Jacques Cartier, die op zoek was naar goud en andere rijkdommen, kende het eiland al toen hij in 1535 naar het Indiaanse dorpje Hochelaga (nu Montreal) kwam. Ook Samuel de Champlain kende het eiland en toen hij het in 1611 bezocht, noemde hij het naar zijn 13-jarige vrouw Helene. De Koninklijke cartograaf van Hendrik IV van Frankrijk had al vier reizen naar Canada gemaakt en had drie jaar daarvoor Quebec al gesticht als "Vader van Nieuw Frankrijk".

Het eiland was een deel van de Lemoyne heerlijkheid in 1657 en haar beroemde zonen waaronder de befaamde Pierre Lemoyne d'Iberville, kenden de groene velden als niemand anders. Baron de LaHontan — dapper soldaat en fantasierijk schrijver — schreef een hoofdstuk in zijn dagboek vlak voor hij het eiland verliet om de strijd aan te gaan met de Iroquois Indianen. De Chevalier de Levis, die direct onder Montcalm stond, gebruikte het eiland als een defensiepost toen drie Britse legers naar Montreal trokken. Later verbrandde hij de Koninklijke Vlag en het Regimentsvaandel op het hoogste punt van het eiland — de laatste militaire daad van het Keizerrijk van de Franse koningen in Noord Amerika.

Het eiland diende als een uitkijkpost voor Montreal toen de troepen van de Amerikaanse Revolutie, onder aanvoering van Ethan Allan, in 1755 probeerden Montreal te veroveren. In de oorlog tussen Canada en de Verenigde Staten van 1812 werd de beroemde Amerikaanse Generaal Hull er gevangen gehouden. In de jaren omstreeks 1820 stond het eiland bekend vanwege de fortificaties die er door Britse genietroepen waren aangebracht op voorstel van de Hertog van Wellington, om Montreal te beveiligen voor aanvallen uit het zuiden.

Iemand schreef in 1827: "Het eiland ziet er uit als een prachtig park. We vonden er prachtig fruit en de beste druiven die men in de buitenlucht kan vinden." Men had er een botanische tuin aangelegd. De schrijver had verder aangetekend dat het salaris van de hoofd tuinman verlaagd was en zei dat "dit grote schade zal toebrengen aan de tuinbouw van het eiland".

Charles Dickens, de beroemde Engelse schrijver, heeft verschillende stukken geschreven toen hij in Montreal verkeerde. Dit was in 1842. Hij gebruikte soldaten van het Britse garnizoen van het eiland als acteurs. Zij spraken goed Frans — zelfs de vrouwelijke rollen werden door hen gespeeld in het Theatre Royal.

Joe Beef, wiens café U nog kunt zien aan de kade in Montreal, diende als cantine voor het eiland. Later vormde hij een gelagkamer, die later een bekende herberg werd voor armen en behoeftigen die in Montreal aankwamen.

In het boek **Autobiography of a Super Tramp** schreef W. H. Davies: "Joe Beef gaf zijn klanten gratis lunch en 's middags was er voor hen een warme haché maaltijd. Er was geen landloper op het Amerikaanse continent die niet had gehoord over deze herberg en een groot aantal van hen had er wel één of meer dagen doorgebracht". Het boek is voorzien van een voorwoord door George Bernard Shaw.

Thans wordt dit eiland — en het door mensenhanden vervaardigde Ile Notre Dame — bezocht door toeristen van over de gehele wereld. Zij komen er om het juweel in de St. Lawrence te aanschouwen dat getuige geweest is van revoluties, oorlogen, overvallen en later picnics, musea, een wereldtentoonstelling en tenslotte Man and His World.

DUITSE PLANNEN VOOR EEN NET VAN ATOOMCENTRALES

De duitse industrie ziet op zijn elektriciteitsnota's de duurste stroomprijs van de EEG verschijnen (thans reeds ca. 7 cent per kW-uur). Het elektriciteitsverbruik van W.-Duitsland is in de afgelopen 25 jaar bijna verviervoudigd en de stijging gaat voort. Duitsland streeft naar een herstructuering van de energiekosten door atoomkrachtcentrales. Men hoopt daarbij vooral op een uiteindelijk prijsdalende invloed van de atoomenergie. De Nordwestdeutschen Kraftwerke AG berekent dat, op lange termijn gezien, de produktie van elektriciteit door een atoomcentrale ongeveer 2 cent per kWh zal kosten tegenover ca. 3 cent van een normale krachtcentrale aangedreven met olie. Komen de "hoge temperatuureactoren" dan kan reeds in 1975 elektriciteit geproduceerd worden welke nòg goedkoper is dan de nu becijferde 2 cent. Wanneer over ca. 10 jaar "broedreactoren" gebruikt zouden kunnen worden daalt de produktieprijs van elektriciteit wederom. De kaart laat zien dat Duitsland grote plannen heeft voor de bouw van atoomcentrales die in de komende tien jaar tot stand moeten komen.

Koop bij de adverteerders in ons blad.

THE FAMILY BOOKSTORE
Serving Reformed Canada
468 Brant St., Burlington, Ont. Phone Burlington 637-9151 or Hamilton 529-5194

PULPIT AND PEW

PAGE OF INFORMATION ON CHURCH LIFE - FOR THE REFORMED COMMUNITY

EDITED BY REV. F. GUILLAUME

LACK OF WISDOM

Recently a few disappointed events took place, which proved that not all men who bear responsibility in giving guidance to the Reformed community succeed in finding the good manners and the right way to care of the people entrusted to them, as they should.

That a Committee of three members (for contact with the government) faces problems in communication with each other is not strange at all and is simply understood. The people of the denomination involved trust these men and pray for them. They ask their Lord that the three Trustees may do their task worthily when the need arises. That is important enough. How these men must wrestle to get the message to the government rightly worded, that is none of the people's business. It was just startling, to say no more, to find the Trustees describing their problems in detail publicly to the people. We, church people, should pray more ardently for these brothers!

The second happening which caused disappointment was an ad placed by one of our papers in Calvinist-Contact, trying to get more subscriptions. One would say, the managing editor of "The Vanguard" would do his utmost to win the confidence of the people who don't read that paper as yet. Its subscribers apparently are happy with it and clearly see its importance. But in this exceptional case new subscribers were apparently not attracted but bluntly scared away. The men in charge should not think that they just can throw any crazy sentence or any weird idea to the people. Wisdom should prevent them from doing so. "The Vanguard" stands for its conviction, and exactly this fact is supposed to make it a powerful paper. The readers get something out of it. But the prospective subscribers must still learn what it is all about. Read what is being said to them in that ad: "Now, what's you conviction? I dare you to measure it against ours. We may even need you as a writer. If you think you can stamp us out or blow us off the face of the earth, just try!"

I call this way of writing an open miscalculation of what is living in the hearts of our people. In my opinion our people just don't go for that. Whatever speakers or writers may think, our people do not want to be approached in such a manner. How badly was the image of a fine paper damaged by what is nothing less than lack of wisdom. The editors should watch out. They too need the people for whom they write. They need their confidence most of all. And to be sure, we simply cannot afford to chase our faithful supporters away.

All men or women who must give leadership to people in any way should first of all be deeply aware of their responsibility for those people. What they need is that the people are willing to put confidence in them. Then true communion can be built up. When the Lord is with both, leaders and people. The people should be wisely led but not unwisely brainwashed. We, the people, need wise instruction, much more than all kinds of most extreme remarks. Why do we get almost exclusively destructive criticism while constructive criticism could help us a lot?

Let us pray with all our strength that by the guidance of the Holy Spirit wisdom may be applied by all who have to handle people. We believe that we are the people of God, and that makes all the difference in our community.

I WILL HEAR, SAYS THE LORD

(Ps. 50:15)

During many Sundays and weeks in a row, in our worship services and in our homes prayers were sent on high for the government of Ontario. We prayed that the Lord might guide the members of Parliament through His Spirit in adopting the proposed amendments to the Labour Relations Act.

Many of us were strongly convinced that the Lord could do this. But being taught by our Saviour, we said, "Not our will but Your will be done". During our prayers we became more and more convinced that this request would comply with the will of our God.

Yet we were still surprised and speechless when the message came that the decision we wanted so eagerly, was taken. The letter added, "Praise be to God alone! He heard our prayers and blessed our communal struggle!"

Did you ever read the text above very attentively? The Lord does not only promise here to hear, to deliver us, but also that we shall honour Him.

If we give thanks for this answer in our prayers, also this thanksgiving is a gracious gift of our God in our hearts. And this will double our praise.

* * *

Let us go on now with our hopes based strongly on God's promises. The step taken is highly important but it is only the first one. More people in Ontario and in Canada as a whole begin to realize that greater reform is needed. We know very well that we cannot sit down now as if we had just arrived. The text itself shows this: "you shall honour Him". That is, we have to live up to our faith in our God. He Himself will guide us in the continuing struggle for justice and liberty. If He goes on with us we shall be able to do great things!

PROLIFERATION-PROLIFIC

These terms express a quick growth by multiplying new parts. The background is Latin again: "proli" comes from proles, offspring; "feration" and "fic" from "ferre," to bear, and "facere," to make. Prolific cattle produce many young. Prolific scholars turn out many inspiring thoughts. Prolific means fruitful, abounding.

SCANNER

The Sunday Press of the Young People of Highland Hills C.R.C. was sent to me. I am thankful if also churches in the U.S.A. begin to forward their material to the editor of this page. I do hope that this first contact may be followed by many more.

The title of the Sunday Press mentioned, is Gaudium. Here is a quotation:

The Rev. Mr. Michael De Berdt, assisted by his son, informed the young people about his work in Japan as a missionary for the Japan Reformed Church. Slides of beautiful church buildings, apartment districts, and paved roads, removed any idea of a backward country from the mind of anyone who may have thought Japan to be behind. Mr. De Berdt talked about his language barriers, and taught us to read 1 John verse 16 in Japanese. He seemed a virtuoso in drawing the word pictures, and surprised us by his voice when he sang tunes of Japanese folk songs, while his feet and arms accompanied the song with dance. Thank God for the dance of GAUDIUM.

•

"The Bridge", monthly journal for the Christian Reformed Churches of Greater Edmonton, Alberta, carried three strong and decisive arguments in favour of the use of You and Your in prayer. The title: A Farewell Bow to Thee and Thou. The writer, Rev. John Vriend of First Edmonton.

1. It is a mistake to assume that in the English of King James the words "thou" and "thee" are an elevated form of address. To Adam, cowering like a schoolboy behind the bushes, God says (in the King James): "Where art thou?" To the slit-eyed snake God said: "On thy belly shalt thou go." Obviously this is the familiar form of address for which today we use 'you".
2. It is a mistake to perpetuate a break between the "sacred" and the "secular" in our speech. By identifying the old forms with the sacred, and by using a special language in the sphere of the sacred, we convey the idea that life is split up in realms. This is unscriptural and un-Reformed. But the use, in our worship services, of the language we use for all purposes, we proclaim the religious unity of life.
3. Few people in our churches know the verb-forms that go with the "thee" and thou". Does anyone know when to say "Thou willst" or "Thou wouldst"? With our ignorance of the verb-forms that go with old pronouns we have murdered the English language. Is God pleased with linguacide?

•

The following four items were found in the United Church Observer:

U.S. GETS NEW HYMNAL TOO

New York — Most U.S. Presbyterians will begin next year using a new hymnal and worship book in modern language.

The new book being prepared by the three major Presbyterian churches contains about 300 hymns, including a "significant percentage" of modern ones. Its 100 prayers include some for those who refuse military service and for the homosexual.

One of the prayers asks, "Keep the church poor enough to preach to poor people. ... Never weigh us down with real estate or too much cash on hand."

CREDIT COURSE ON TV

Toronto — A United Church minister's wife, Mrs. Margaret Norquay, will teach what is believed to be the first credit course in Canada offered over radio and television.

The six-month sociology course begins in January and includes written assignments, two weekend seminars and examinations as well as the programs. Students must register with Ryerson Institute before Dec. 15.

•

POPE GRANTS AUDIENCE TO TERRORISTS

Lisbon, Portugal — Pope Paul precipitated a short quarrel with the government of strongly Roman Catholic Portugal when he granted an audience to three guerilla leaders fighting the Portuguese colonial government in Angola and Mozambique. It was the first time the Pope had received guerilla leaders. The ambassador for Portugal presented a protest to the Vatican. Portuguese newspapers were highly critical of the Pope.

The Vatican's explanation that there was no political significance to the audience, and that the three men had been received only as Christians, was accepted by the Portuguese government.

•

WCC VOTES MONEY TO AFRICAN LIBERATION

Geneva — The executive committee of the World Council of Churches has voted to give $200,000 to organizations of oppressed racial groups or supporting victims of racial injustice. It claims all of the recipients have promised not to use the money for military purposes.

Some of the money will go to African liberation groups in Mozambique, Angola, Rhodesia and South Africa.

The South African Council of Churches voted to dissociate itself from the decision. The Archbishop of Canterbury expressed formal regrets that the executive did not "consult their member churches, especially those in South Africa".

The Grand Rapids Press carried an interesting news item:

EPISCOPAL CLERGY REJECTS WOMEN FOR PRIESTHOOD

Houston (AP) — Episcopal clergymen overrode Saturday the views of lay churchmen and defeated a move for the church to declare women eligible for the priesthood and to become bishops.

In a narrow vote in the House of Deputies, the lay and clergy branch of the 3.4 million-member denomination's bicameral legislature, a majority of lay representatives favoured the step, but a thin margin of clergy opposed it.

When a vote is recorded separately by both orders, as in this case, both must concur to approve an action. In the complex system, each diocesan delegation has two votes — one by its four clergy, one by its four laymen. A majority in each group must agree for either a yes or no vote. If one order splits 2-2, the divided vote is counted as negative.

In the close ballot over women's rights to ordination, the proposed tradition-shattering change was approved in the lay order by 49 to 28, with 13 votes divided.

HITHER and YON

THANKSGIVING

Thanksgiving Day in Stoney Plain C.R.C., Alta. The bulletin had this to say:

In the middle ages the Bible was chained to the reading desk. Bibles were scarce and the people were eager to possess copies of their very own. To what lengths would you go to procure a Bible if you did not have one? How often do you read the one you do own? The Bible is a most precious possession. Without this revelation of God we would not know who we would have to thank this morning for all that we have received. Are you thankful this morning for the Bible?

•

Zion C.R.C. of Oshawa, Ont.:

I.

WORSHIP IS EVERYBODY'S BUSINESS

Worship is that we come together to meet God. It is a two-way thing: God speaks to us and we speak to Him. He gives us water, bread and wine, we give Him what WE took along: ourselves. The children bring Him something of their own — perhaps a song, one in which they really find expressed what they feel and think; the same the ladies, the men, people of all the various professions and occupations we have in our congregation — everyone should have the opportunity and should be encouraged to bring God something personal when we meet Him at church. That's why a service is no one man's show. It is a collage of the talents and emotions and responses of 530 people, plus a few guests.

II.

From the consistory report:

There was some discussion of a proposal to forbid smoking in the church building (weekdays as well as Sundays). The proposal was adopted, which then means that from now on there will be NO SMOKING in our church, the rooms, the hall, and anywhere in the building. All our members are kindly asked to help enforce this new rule. One of the reasons was the offense some members and visitors take at smoking; another reason was the careless way in which ash and butts are discarded on the floor. The consistory also urges our members not to smoke immediately after a service, at the exit of the church; again because of the offense this gives to some.

The bulletin of the Bethel C.R. Church of Saskatoon, Sask. reports on the work of Jan Van Ee by publishing a letter, sent to the church by this mission labourer:

"Dear Congregation: 'Grace to you and peace from Him who is and who was and who is to come, and from the seven spirits who are before His throne and from Jesus Christ the faithful witness, the first born of the dead, and the ruler of the kings on earth.' (Rev. 1:4) The apostle John continues on from this text to tell us that Jesus is coming. It is to that end that I work in Mexico that I may glory with Christ.

The Sunday that I left Saskatoon I travelled to Regina where they really enjoyed my slides of the work in Mexico. From there I went to Grand Rapids where I picked up my vehicle and also had the opportunity to visit some friends. Some of the people that have been with me to Mexico have started a Bible study and prayer group. I stayed there only three days and then travelled to Texas where I stayed over the weekend. Rev. Roger Greenway who is on a study leave is investigating the possibilities of starting a Christian Reformed church in Dallas. We met with a number of families while I was there.

I arrived in Mexico City in time for the Mexico General Conference (of missionaries in the C.R.C.). We had a very interesting session and talked about all aspects of our work. The conference assigned my work to me in the following way:

1. Familiarize himself with the entire literature program as centered in the Mass Communication Center.

2. Prepare a promotional program to be mailed throughout Mexico.

3. Acquaint himself with the film projection program as carried on in the Mass Communication Center in order to give direction and supervision to this program.

4. Initiate a special literature campaign with our national workers and with students of our seminary and the Mexico Institute.

5. Explore the possibility of placing book tables in churches in order to expand our literature ministry.

6. Make colportage trips to our bookstores.

So my work is cut out for me. I expect great things from the Lord. May He bless all of you.

Jan Van Ee."

•

Classis British Columbia took a worthwhile decision: it deals with the power of prayer:

Classis decided to act on the overture of Vernon to have a brief prayer service prior to the meeting of Classis. The service will contain a short message (5-10 mins.) and time of free prayers.

•

Richmond, B.C. Christian Reformed Church Bulletin carried a moving poem. It certainly has to do with the decision Classis B.C. took on a specific prayer meeting.

NO TIME

I knelt to pray, but not for long,
I had too much to do,
Must hurry off and get to work,
For bills would soon be due.

And so I said a hurried prayer,
Jumped up from off my knees;
My Christian duty now was done,
My soul could be at ease.

All through the day I had no time
To speak a word of cheer,
No time to speak of Christ to friends —
They'd laugh at me, I feared.

No time, no time, too much to do —
That was my constant cry;
No time to give to those in need —
At last 'twas time to die.

And when before the Lord I came,
I stood with downcast eyes,
Within His hands He held a Book,
It was the "Book of Life."

God looked into His Book and said,
"Your name I cannot find,
I once was going to write it down,
But never found the time."

TRY IT

No. 32

Which legal husband of a harlot had a name like a shoe?

Solution No. 31: Idolatry (Tyl Radio)

Briefs to the Dr. Worth Commission

In June of this year public hearings were held in Calgary by Worth Commission on Educational Planning. A wide variety of groups and individuals presented their views on present inadequacies and the need for renovations of the educational system of the future. A group of highschool students produced a barrage of charges against the present system in a play, such as: "the school system is trying to appease the business community," and "schools produce robots." Commission members tried to meet the group on their own terms, abandoning their platform seats to join the students on the floor.

The Dr. Worth Commission has been given three years to finalize a report on Alberta's educational system of the last thirty years of this century. Among its members are an ATA executive secretary, a Supreme Court justice, a past president of the Alberta Association of Students.

On behalf of the Alberta District of the National Union of Christian Schools, Mr. Bill Oostenbrink presented a brief outline of the District's concern: "We submit that a strong parental involvement in directing education is an essential condition for a dynamic and sound school system. Parents cannot afford to abdicate their role in education to specialists. This is not to say that there is no need for specialists. There centainly is. An educational system needs a basic framework of values. Otherwise education becomes an end in itself.

This has been so accurately recognized by the Globe and Mail editorial writer Richard Needham: "the religion our young people get in the public schools is materialism and conformism." These dectrines are wholly unacceptable for a Christian who accepts the authority of Christ in all spheres of life. In view of the pluralistic nature of our society we submit that provisions must be made for a distinct Christian School system, reflecting the values of the parents' belief. The teaching in the public school system must in fact reflect all the basic values and views of all the people: humanistic, Christian, Jewish, atheistic. It will therefore be unreasonable to expect the public school to teach an integrated Christian view of life. The result has been that the public school attempts to become neutral. However, when serious consideration is given to the nature of education it becomes more evident that neutrality is an impossibility.

The aim of Christian education is to train well belanced students in their mental, physical and their spiritual development. The emphasis for training students for an age of technology has pushed us in an age wherein development of the values of life were neglected. With the destruction of young lives by drug addiction all around us, we face a situation where young individuals have the inability to live purposefully. In its present state of rejection of all values we feel that Christian schools have a definite contribution to make. In view of these observations we submit that full recognition will be afforded to the Christian schools in this province."

Some pentrating questions were asked after this short address, which were handled very well by Mr. Oostenbrink as the NUCS representative. The atmosphere of all the hearings was one of genuine interest in each other's viewpoints, which is promising for an open-minded approach toward their study report in the future.

Another draft submission for the Worth Commission by Mr. Bill Knights was presented to the Association for Private Schools and Colleges at its May 5 meeting.

A finalized report (of 34 pages), drafted by the executive of this Association has been submitted in September, 1970 to the Worth Commission. After describing the purpose of the Association and its educational policies, it develops the argument why private education plays an important role in the total educational activities in Alberta. It holds that it is "increasingly important that the spiritual dimensions of any true education (the concept of wisdom in the Bible) be available and presented to the students." It stresses the rights of the parents in being able to determine the kind of education they want for their children (United Nations Human Rights, art. 26).

In a search for a fair and equitable formula for determining government aid to private schools a study of "educational vouchers" was recommended as an attractive concept for private, but also for public schools. It arrives at this conclusion after a review was made of the present method of private school financing in Quebec, Ontario and Manitoba. It refers further to a recent thesis study by John B. Ludwig "Control and financing of Private education in Alberta: The roles of Parents, the Church and the State."

The publication of these Briefs to this Commission, after earlier submissions to the Department of Education in connection with the School Act Revision closes off another chapter in the field of Government relations.

Hank Verhoeff.

"When Iron Gates Yield"

(Quoted from the first chapter of the book **"When iron gates yield,** by Geoffrey T. Bull.)

"It was now January 1950. Nearly three years had passed since George and I had landed at Shanghai. The great human tangle of Shankhai's millions had appalled us. There only seemed one thing I could remember now of that teeming metropolis. It had never ceased to haunt me. Little babies, wrapped up in bundles of filthy rags and left deserted on the pavement. Then there was that last evening. Could I ever forget it? We boarded the river steamer. A dim light struggled bravely to illumine the cramped little cabin. Four bunks, four missionaries, and a disproportionate amount of luggage in a room about the size of a coalshed. Outside, the wharf lights glared into the darkness and the weird yodelling cries of the coolies rent the night air, as they struggled with their bamboo poles to load a cargo of gigantic bales. The stench and the confusion were indescribable and the squirming mass of humanity, cooped up between decks, was pityful to behold. In the quietness of our cabin we had bowed in prayer. All China lay before us and, to the far west, Tibet, land of our calling. Would we hold our course? Would we be true to Christ and press the battle to the gates? Suddenly, in his beautiful voice, Con Baehr begun to sing. Its music was to ring all through the way of tears as yet unknown:

"King of my life I crown Thee now,
Thine may the glory be,
Lest I forget Thy thorn-crowned brow
Lead me to Calvary.

Lest I forget Gethsemane,
Lest I forget Thine agony,
Lest I forget Thy love to me,
Lead me to Calvary."

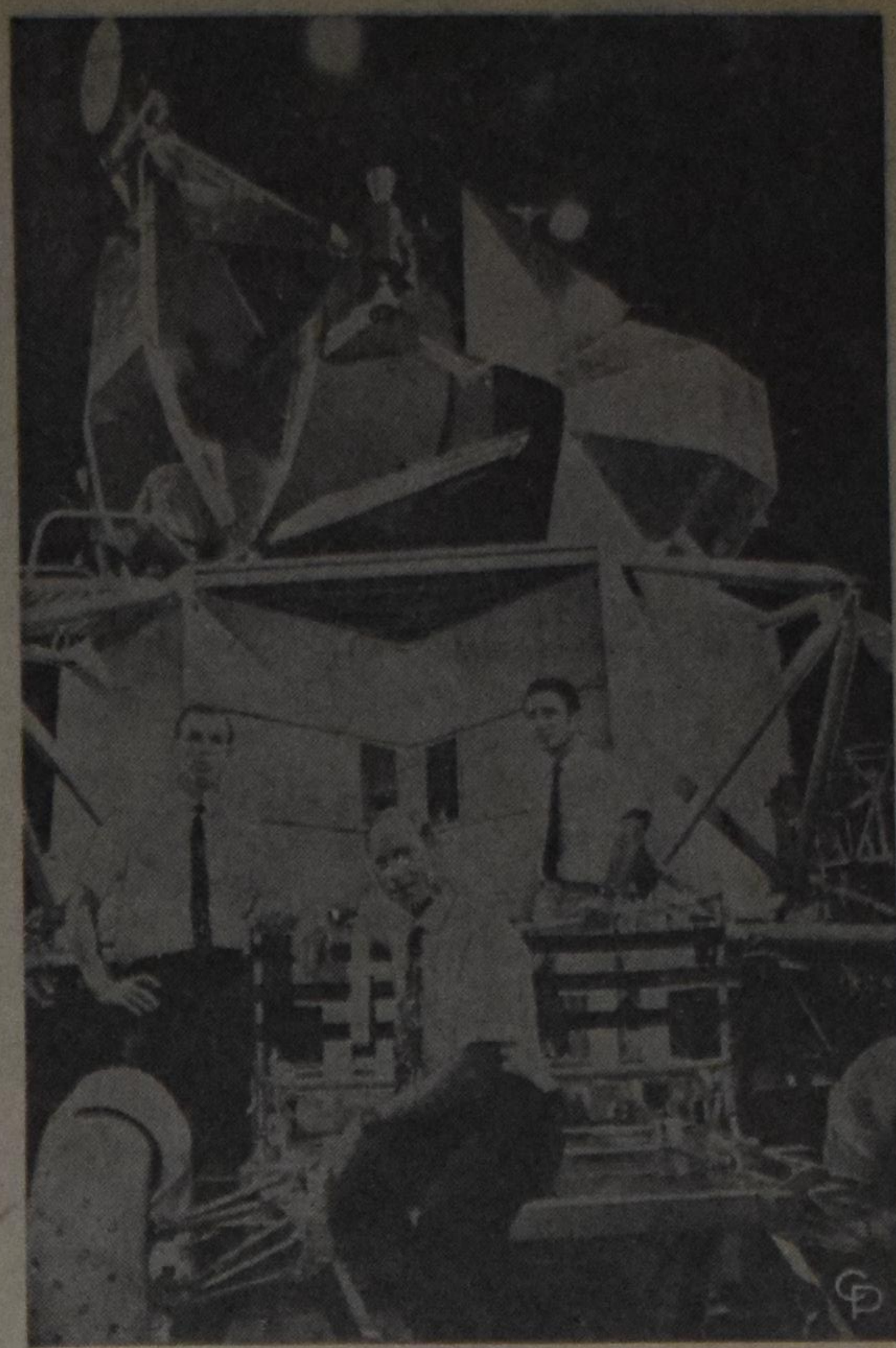

MOON TAXI—Apollo 15 crewmen inspect a training mockup of a Moon rover vehicle (foreground) and a lunar module at the Manned Spacecraft Centre in Houston. From left, Cmdr. David R. Scott, command module pilot Alfred M. Worden and lunar module pilot James B. Irwin will be the first crew to carry a "taxi" with them to the Moon on their July 1971 flight.

CHRISTMAS FLOWERS AROUND THE WORLD

The traditional Christmas poinsettia plant is popular in many parts of the world but some countries have their own different holiday floral favorites.

A number of these Christmas floral arrangements are included in a catalog published by Interflora, the worldwide floral delivery network, and found in the shops of the organization's more than 35,000 member florists.

Advent wreaths are popular in a number of countries, including Austria, Hungary, Germany and Norway. The evergreen wreaths are decorated with candles, cones and ribbon and used as dining table centerpieces.

Candles, evergreen and cones also are used in other style floral arrangements overseas. One German arrangement features two very tall, slender gold candles, yellow roses, plus cones and evergreen. A Danish gift uses a low wicker tray as a container for an arrangement of evergreen, cones, candles and ribbon.

One surprising Christmas floral display is an Italian item. It also uses a wicker tray as the container and includes the familiar candles along with chrysanthemums and exotic birds of paradise.

Holiday arrangements in Sweden include tulips and hyacinths along with greens in a wooden bowl. A similar Christmas gift in Holland shows hyacinths with cones and white candles.

FTD-Interflora florists in the United States and Canada can send floral gifts to virtually any place in the world in time for Christmas provided orders are placed by Dec. 21.

THE WORLD AROUND US

Dissent in the Soviet Union

Not too many of us in the west are aware of it, but the USSR had elections this past summer. The 1517 seats of the two houses of the Supreme Court were all up for reelection. For a few weeks prior to the June 14 election date, candidates, agitators and all the members of the Communist party were busy campaigning. There was very little to distinguish this election from those we have on this continent, except for the fact that there was only one party to vote for. The people did have a choice since there were two candidates for each position, but since the government had nominated both candidates, there was no democratic participation. The election turn-out as is normal in communist countries was 99 per cent, and there was no hint of opposition to the regime in power.

Nevertheless, since the last election for the Supreme Soviet in 1966, a stream of reports have reached the west which indicate that there is growing opposition to the present regime. This opposition has not taken the form of open rebellion by students or discontents as we are familiar with in the west, but this may well be because opposition in the Soviet Union has not reached the same depth and intensity as in other nations.

Over the past two decades a pattern of opposition has been established which is similar in the East as well as in the West. Unrest begins among young intellectuals who become alienated from the system. In Poland, opposition began during 1955. In Hungary it organized around the Petofi Circle in 1956, and in Czechoslovakia the dissatisfaction of the intelectuals broke out at the Writers Congress in the summer of 1967. In the West, there was student unrest in Latin America, Japan, France, the United States and Germany. The second stage is marked by the spread of alienation and the demands for reformers among the established intellectuals working within the system, often in high places. The third and crucial stage, as was shown in Hungary and Czechoslovakia where the scenarios were played out to their tragic end, is an alliance between the intellectual and the workers. The protest becomes a real revolutionary movement, and massive force is required to suppress it.

Since the Soviet government denies that there is any dissent within the country, it is difficult to give an accurate picture of just what is taking place in the Soviet Union. It is obvious from a survey of the reports, however, that dissenters are very few and scattered and that their influence is as of yet so slight that large sections of the population are not aware of their existence. This miniscule form of opposition would not even be considered in one of the western nations, but it is different in the Soviet Union. The Russian leaders seem apprehensive, almost intimidated by the handful in opposition. There are several reasons for this and they all involve the delicate balance of the post-Stalin, post-totalitarian system of government which has developed in the USSR over the last two decades.

First, the Soviet leadership is afraid that its system cannot tolerate or absorb even a limited amount of dissent among students and intellectuals. The government has controlled mass responses for so many years, that it cannot foresee the free response of the workers and the majority of students to protect and to demand reforms. The government seems to take East Europe as its example and is afraid that something similar will happen in the Soviet Union.

Secondly, although the dissent is still very small, it has spread within the past few years into several sectors of society, and this, the government feels is very dangerous. There have been growing numbers of protest among non-Russian nationalities, especially the Crimea Tatars still unable to return to their homelands since World War II, the Ukraines, the Jews and the Baltic people. A number of writers have tried to voice the feeling of these nationalities, but they have been arrested. Although their trials were carried out in secret, they became known and formed the basis for more protest.

What probably worries the government more than anything else is the fact that dissent has penetrated the 'establishment' — or at least certain sections of it. There are rumours, for example, that a small group of military officers in the Baltic fleet have become dissenters. This may well be a rumour that has no factual foundation whatever, but it has been documented, and quite thoroughly so that leading academics, including members of the prestigious Academy of Science have demanded change. The best known men are P. L. Kapitsa and A. D. Sakharov, both nuclear physicists, and the biologist Zhores A. Medvedev. The last named of these men urged more international cooperation among scientists and was ordered put under detention for psychiatric observation. But this brought a protest of 40 Soviet intellectuals. The same was true in 1966 when 125 Ukraine intellectuals petitioned against the secret trials of 15 or more Ukrainian writers.

From the scanty information available in the West, it appears that the dissenters are now also beginning to make contact with each other. Ideas are passed on from group to group, and there is also a small underground press which turns out periodicals calling for change and giving the viewpoints of those demanding change. What is particularly galling to the government is the fact that the dissenters do not call for the overthrow of the government; instead the regime is attacked for its failure to follow its own constitution and laws, its failure to conduct fair trials, and its denial of free discussion. Only rarely do the dissenters attack the theoretical basis of the system.

Finally, the underground press, although not very powerful in itself, has become popular with the youth because it represents adventure and the defiance of authority. Participation has become so widespread that without initiating a reign of strong suppression, the regime cannot stop it. Even youth not at odds with the regime enjoy the game for the sheer excitement of it. When it is realized that the Soviet Union has a very large percentage of highly educated people, and is producing more and more every year, the quandary that the regime is in is obvious.

The government of the Soviet Union is an aging bureaucracy. Stalin's lieutenants still rule after almost 20 years with little help from the generation now in its forties and fifties, a generation which did not take over because its ranks were so depleted by World War II. Thus, the next major shift in power is likely to skip over this group and bring in the post-Stalin generation. No one can predict what this younger group will do once it obtains power, but the very fact that some of them will have had dissenting ideas in their youth, or will have spoken with people who had questions about the regime, may well bring a very different set of people to the government than is presently there. There is a tiny ray of hope that the future of the USSR will be less wrapped in an ideological straightjacket than is presently the case.

J. J. Bout.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. Hess

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN DECEMBER

No. 426
Author: W. Maszman, Germany 1938
Black: 2 pieces

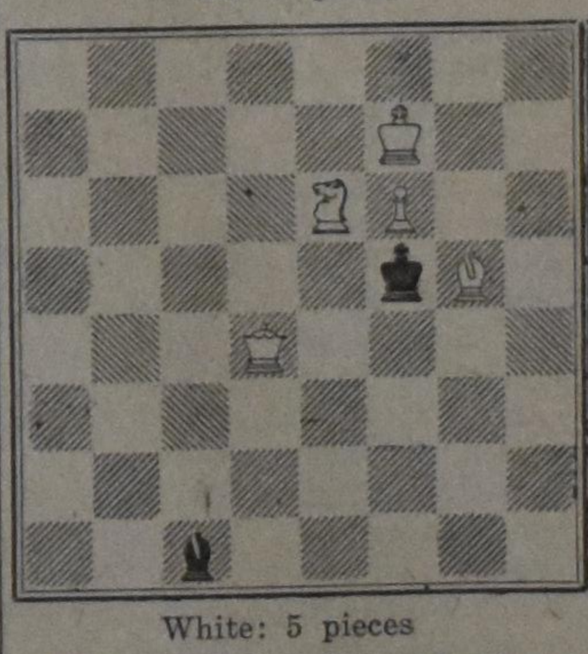

White: 5 pieces
White to play and mate in three moves. 3 points

No. 427
Author: W. Speckmann, Germany 1963
Black: 3 pieces

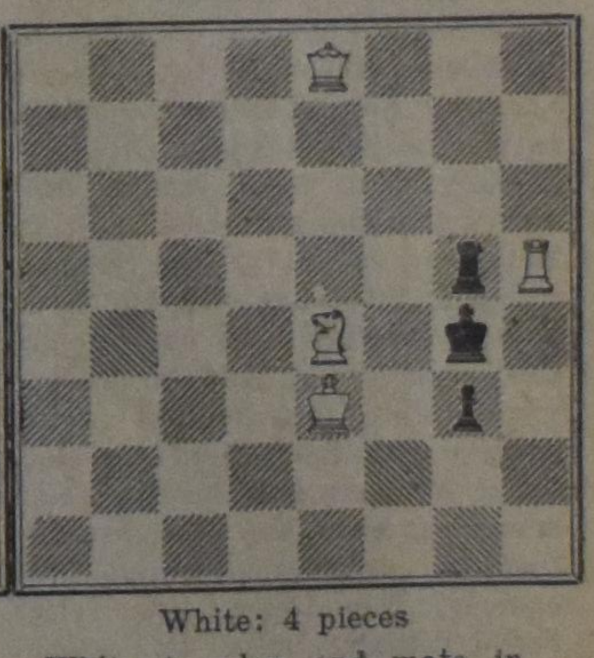

White: 4 pieces
White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. Both miniatures of the second series have still something to do with the fact that December is special. Although they are regular, they are very enjoyable too.
2. No. 426 by Maszman has been called the "mouse-trap". It is up to you to find out why that "title" was given. Full solution, please.
3. No. 427 is cute. And still the key move is not evident. This last problem in the month of December serves to provide some comfort in case you got stuck with one or two others . . . The keymove plus threat, if any, should be indicated.
4. The deadline for the solutions is January 20 (postmarked). All people outside of Ontario have 5 days more.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth announcements $4.00

Marriage and Anniversaries $6.00

Notifications of death $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

—

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

We thankfully announce that the Lord has blessed us again with the birth of a daughter

MARLENE YVONNE

Born November 15, 1970.

A sister for Clarence, Johnny and Sandra-Jane.

John and Agnes Keen.

R.R. # 5,
Dunnville, Ont.

With gratitude to God and great joy, we announce the birth of our son

WILLIAM ARTHUR

Born November 18, 1970.

A brother for Connie.

René and Anne Dam
(nee VanderKruk).

P.O. West Flamboro, Ont.

Thankful to God, the Giver of life, we announce the birth of our daughter and sister

IRENE SANDRA

born November 21st, 1970.

Ann and Henry DeGroot.

A sister for Steven, Wendy, and Marlene.

668 Rymal Rd. E.,
Hamilton, Ont.

We are grateful to announce the adoption of our son

MARCEL CHRISTOPHER

Born June 9, 1970.

Les & Alice Nauta.

334 Avondale Rd.,
London, Ontario.

Mrs. M. P. Van Duyvenvoorde is happy to announce the marriage of her daughter

COBY

to

HENK VEENSTRA

son of Mrs. J. Veenstra, Saturday, December 19, 1970 in the Rehoboth C.R.C. of Bowmanville, Ont.

Rev. A. VandenBerg officiating.

Future address:
63 Lamb's Lane #303,
Bowmanville, Ont.

Andijk 1930 Aylmer 1970

On Friday, December 11, 1970, the Lord willing, we hope to celebrate with our parents

CORNELIUS BROER

and

NANCY BROER, nee DE JONG

their 40th wedding anniversary.

Aylmer, Ont.:
Dick & Marian Broer.
Ingersoll, Ont.:
Grada & Walter Zylstra.
Ingersoll, Ont.:
Josephine & Andy Van Dyk.
Aylmer, Ont.:
Edward & Thea Broer.
Aylmer, Ont.:
Tilly & Don Stafford.
Aylmer, Ont.:
Harry & Hilda.
Aylmer, Ont.:
Dora & Norman Haaksma.

And 20 grandchildren.

Open house at home on Saturday, December 12, 1970 from 2-5 p.m.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

1935 — 1970

On December 12th, 1970, the Lord willing, we hope to celebrate with our parents and grandparents

JOHN DE JONG

and

RUURDJE DE JONG—KUIPERS

their 35th wedding anniversary.

We thank the Lord that He has kept them all these years, and pray that the Lord may bless them for each other and for us. That they may enjoy many more years together in God's care.

Their grateful children:
Harrington, P.E.I.:
Chris and Trix Linzel.
Wainfleet, Ont.:
Ike and Ruth De Jong.
Calgary, Alta.:
Fred and Helen De Jong.
Calgary, Alta.:
John and Rose De Jong.
Calgary, Alta.:
Anne De Jong.

And 10 grandchildren.

12 Richmond St.,
Welland Junction, Ont.

Roden Maple Ridge
1935 Dec. 21 1970

Thankful to the Lord, we hope to celebrate with our dear parents

GEORGE BANDRINGA

and

GRACE BANDRINGA—LUINGE

the occasion of their 35th wedding anniversary.

We hope the Lord may continue to bless them for each other and for us, as He has done in the past.

Psalm 121.

This is the wish of their thankful children and grandchildren:

Maple Ridge:, B.C.:
Simon - Alice Floris,
Coreen, Nancy, Michael, David.
Maple Ridge:, B.C.:
Jake - Lydia Kruk,
Corwin, Calvin, Gracia, Norman.
Delta, B.C.:
Dick - Winnie Vandenberg,
Kim, Linda.
Colonsay, Sask.:
Rini - Anne VanHerk,
Craig.
Vancouver, B.C.:
Dick - Ria Bandringa.
Sioux Center (Dordt College):
Luke Bandringa.

Dec. 1970.

11670 - 228th St.,
Maple Ridge, B.C.

1940 — 1970

On December 7, D.V. we hope to celebrate with our dear parents and grandparents:

RUTGER VAN HATTEM

and

ANNA VAN HATTEM—VAN WELSUM

their 30th wedding anniversary.

"But the mercy of the Lord is from everlasting to everlasting upon them that fear Him, and His righteousness unto children's children." - Ps. 103:17.

Their grateful children:
Miep and Wim Palm,
Heemskerk (Ned.).
Herman and Ida Van Hattem,
Berwick, N.S.
Henk and Irene Van Hattem,
Belleville, Ont.
Gerrie and Piet Hartenhof,
Berwick, N.S.
Rudy Van Hattem and
Alice Foote.
Dick Van Hattem and
Cathy Eisses.

And 8 grandchildren.

R.R. #2, Cambridge Station,
Kings Co., Nova Scotia.

BEDDING PLANT GROWERS

Order your annual seedlings and let us worry about your fuel bill. Cut your expensive greenhouse heating down from 5 to 6 weeks.

Ask for our 1971 Price List.

HARRY BEZEMER & SONS

Wholesale Plant Growers, Packers and Shippers.

WEST FLAMBORO, ONT.
416-627-1185

Heden heeft de Here zeer plotseling tot Zich genomen onze geliefde man, vader, behuwdvader en grootvader, Zijn kind

HENDRIK STEVENS,

in de ouderdom van 70 jaar.

"Gods Weg is in het Heiligdom."

F. Stevens—Bloemendal,
Zwinderen, Ned.

R. Stevens,
H. Stevens—Streutker,
Drayton, Ont.

W. Stevens,
S. Stevens—Bouwers,
Zwinderen, Ned.

H. Stevens,
M. Stevens—Asker,
Moorefield, Ont.

L. Stevens,
L. Stevens—Euving,
Zwinderen, Ned.

En kleinkinderen.

20 November 1970.

The Council and Congregation of the "Hebron" Christian Reformed Church of Whitby mourns the loss of a faithful elder

PETER VANDEN HEUVEL,

who was called home by the Lord on Saturday, November 28, 1970 at the age of 48.

We are sure that the Lord will comfort his wife and children.

John 14:1-4.

November 29, 1970.

Whitby, Ontario.

As friends we extend our sincere sympathy to Mrs. Ted Westra and her family in the passing of their husband and father

TED WESTRA.

May the God of all grace comfort and sustain the bereaved.

1 Thess. 4:13 & 14.

Mr. & Mrs. J. Lycklama
Mr. & Mrs. R. Slump
Mr. & Mrs.
G. VanderMeulen
Mr. & Mrs. M. Visser

Burlington, Ont.

November 29, 1970.

For sale, due to ill health:

52-ACRE FARM

double house, 2 bathrooms, big barn, on No. 2 Highway, 3 miles from Ingersoll and 8 miles from Woodstock Ont., Chr. Ref. Church. Chr. School bus stops in front of house. Phone 1-519-485-3218 or apply J. Van den Dool, R.R. 2, Ingersoll, Ont.

Welk vrouwelijk persoon wil graag

SAMENWONEN

met een rustige, zojuist gepensioneerde Chr. Ref. weduwnaar, met eigen huis in de nabijheid van een middelgrote stad in Zuid-Ontario. Brieven onder geheimhouding worden verwacht onder nummer 2308, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Girl, 17 years old, wants to be

MOTHER'S HELP

preferably with children. Telephone Hamilton 522-2376.

---

105 ACRES

5 mijl vanaf Wellandport, 10 mijl van Smithville, goed 9-kamer huis, barns, kleigrond, farm geschikt voor beef of varkens. Vraagprijs $39.000, $10.000 down. Eigenaar wil spoedig verkopen.

contact

Jack Bylsma

REALTOR

1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone 549-3894.

Binnenkort is een vacature beschikbaar voor

SECRETARESSE

(Steno en typen in Nederlandse en Engelse taal vereist.)

Schriftelijke sollicitaties met referenties te richten tot:

Consulate-General of the Netherlands

10 King Street East,

Suite 900, Toronto 210, Ont.

VAN ANDERE DRUKPERSEN

ANGST EN ONZEKERHEID

Dit stond in de **Nieuwe Rotterdamse Courant:**

Wanneer het op 21 augustus twee jaar geleden is dat de troepen van het Warschau-Pact Tsjechoslowakije binnenvielen zullen er — anders dan vorig jaar — geen massale betogingen in de straten van Praag worden gehouden. In getypte vlugschriften is de bevolking opgeroepen binnenshuis te blijven om aldus tegen de invasie te protesteren.

Het is een wijze van betogen die uiteraard een herhaling van het krachtige politie-ingrijpen van een jaar geleden voorkomt. Maar er wordt tevens aangetoond hoezeer de eens zo hechte en eensgezinde bevolking van Tsjechen en Slowaken in kleine deeltjes is uiteengevallen. **"Het volk wordt ontbonden"**, zo schreef enige tijd geleden Claude Roy in Le Monde. En inderdaad, een andere betiteling voor de methode waarmee de huidige machthebbers aan het 'normaliseren' en 'consolideren' zijn geslagen, is moeilijk te vinden.

Men zou misschien Tsjechoslowakije op het moment nog het beste kunnen vergelijken met een reusachtig ongewerveld dier. Want ook de partij, die omgevormd zou worden tot de ruggegraat van de maatschappij, tot een gedisciplineerde elite van 800.000 man, verkeert nog steeds in een crisis.

Aanvankelijk was het de bedoeling dat op 1 juli jl. alle onbetrouwbare elementen uit de KCP zouden zijn gestoten. Ieder partijlid diende voor een commissie te verschijnen, die, na inlichtingen te hebben ingewonnen over het verleden van de betrokkene (zijn houding tijdens de periode-Dubcek), moest beslissen over het al dan niet vernieuwen van de partijkaart.

Maar aangezien er in 1968 vrijwel geen partijlid te vinden was dat zich niet voor de liberalisering uitsprak — iedereen was immers bang zijn positie te verliezen! — was dit een uiterst hachelijke onderneming. Temeer daar ook een man als premier Strougal, een van de mensen die het consolideringsproces ontketenden, in augustus 1968 de invasie afkeurde.

Naast de geïnstitutionaliseerde **angst onder de bevolking** zien we dus een eveneens tot instituut geworden **onzekerheid in de partij.** Enerzijds gaat zij door met de zuivering onder de anderhalf miljoen lidmaten. Dat moet ook haast wel, gezien wat bijvoorbeeld met een organisatie in Ostrava gebeurde: daar ontdekte men na afloop van het reinigingswerk (waarbij 32 van de 37 leden werden uitgestoten) dat de vijf overgeblevenen uitgerekend de "leidende rechtse figuren van 1968" waren.

Anderzijds — en dat is een verschijnsel van de laatste weken — gaat men nu ook de krachten van "uiterst links" een halt toeroepen. Lieden als mevrouw Zdena Dohnalova, het parlementslid dat onlangs uitriep dat er processen moeten komen tegen de "antisocialistische en antirevolutionaire krachten" en niet begreep waarom de politie de documenten tegen hen nog niet had klaarliggen.

Het is mogelijk dat de Russen dit soort processen, die het communisme opnieuw in diskrediet zouden brengen, trachten te verhinderen. Het kan ook zijn dat men er het apparaat niet voor heeft: bij de politie bestaat een tekort van ruim 2000 man en volgens het partijblad Rude Pravo is als gevolg van zuiveringen thans ook het aantal rechters onvoldoende.

Een derde factor is wellicht de angst van de huidige partijleiding voor de wraak van de uitgestotenen, die des te heviger zal zijn naarmate het verlies van het lidmaatschap gepaard gaat met het verlies van een betrekking. Er wordt nu een beroep op de overgebleven kameraden gedaan duidelijk onderscheid te maken tussen "hen die in de val **liepen** en hen die de val **plaatsten**".

Een soortgelijke onzekerheid zien we waar het de economie betreft. De plannen van de hervormer Sik (decentralisatie, medezeggenschap in de bedrijven en een zeker gebruik van het prijsmechanisme als richtlijn) zijn vervangen door een systeem van 'gepland management'. Maar van planning is nog geen sprake, terwijl ook een te sterke recentralisering onmogelijk is. Deze immers zou een terugkeer betekenen tot 't model-Novotny, dat voor de huidige moeilijkheden evenzeer verantwoordelijk wordt geacht als de "rechtse" ideeën van Sik.

Tekenend voor de huidige toestand is de teruggetrokkenheid waarin partijleider Husak leeft. Zijn vrouw heeft hem verlaten, de lunches in het partijhotel gebruikt hij alleen en ook de avonden brengt hij in zijn villa in 'n Praagse voorstad in afzondering door. Boze tongen beweren dat hij dan een boek schrijft; het zou gaan over "187 manieren om liefde met de Sowjetunie te bedrijven."

FALL SPECIAL:

Simplicity, Automatic Washers, Dryers, Washer Spin Dryers, Wringer Washers, Dishwashers. Repairs to all makes. Low prices. Brouwer Electric, Sales and Service. 13 Maple Ave., Grimsby, Ont. Phone 945-8607.

Garden Land, Broilers

Nineteen acres garden soil, all workable, on highway. 19,200 quota broiler plant, fan ventilated, well equipped, oil heat. Two-family 8-room house. Good water supply. Make offer — owner really wants to sell. (It's a good buy!)

FRED W. BRAY
REAL ESTATE BROKER
357 Upper Paradise Rd., Hamilton 43. Phone (416) 389-0344.

Write or phone for definite appointment.

Harry Den Haan

Tax Consultant
(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON 50, ONT.
Phone 383-6713

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

No advance payment.

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

HET ONTARIO SCIENCE CENTRE

Het Provinciaal Bestuur van Ontario realiseerde de totstandkoming van het 'Science Centre' als Ontario's officiële bijdrage tot de viering van het feit dat de Confederatie haar eerste honderdjarig bestaan herdacht. Het was het meest ambitieuze plan van alle provinciale herdenkingsplannen en het is tevens het meest geslaagde gebleken. Sedert de openstelling, eind september 1969, werden meer dan 100.000 betalende bezoekers per maand geteld.

In het Ontario Science Centre zijn meer dan 450 stands te zien die wetenschappelijke en technologische feiten en beginsels demonstreren. De meeste daarvan hebben betrekking op het heden en op de toekomst en veel minder op het verleden. De meeste ervan zijn zo ontworpen dat de bezoeker ze in werking kan stellen, om aldus — als individu — lering te trekken uit wat hij waarneemt. Het hoofddoel hiervan, voor wat de jongeren betreft, is om hun belangstelling in de natuurwetenschappen en in de technologie aan te wakkeren. Voor wat de volwassenen aangaat, tracht het Centre hun aan te tonen hoe toegepaste natuurwetenschappen en technologie hun leven en hun levensomgeving ten goede of ten kwade beïnvloeden.

Alles wat er te zien is, is gericht op het 'zelf meedoen' van de toeschouwer. Men kijkt niet alleen naar wat is ten toon gesteld; men raakt het aan, luistert, zet iets in beweging, experimenteert, handelt, raakt er bij betrokken. Men doet de dingen werken.

Het Centre is gelegen: 770 Don Mills Road, even ten zuiden van Eglinton Ave. East. Er is parkeerruimte voor 1,000 auto's. Er is een restaurant met vergunning en een cafeteria in het Reception Building. Als bijdrage in de kosten van instandhouding van het Science Centre, wordt een entree geheven van $1.00 voor volwassenen, 50¢ voor studerenden en 25¢ voor kinderen.

Het Centre is een ideaal doel voor een gezinsuitstapje, omdat zowel groot als klein er zich kunnen amuseren. Een gezin kan er gemakkelijk een volle dag doorbrengen. Het Centre is geopend van 10 v.m. tot 6.30 n.m. van zaterdag tot en met donderdag; en van 10 v.m. tot 10 n.m. op vrijdag.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

"Maak dat je wegkomt, indringer . . ."

Dutch Reformed Church Expressed Its 'Profound Disapproval' of WCC Support of 'Freedom Movements'

(Pretoria) The following statement was issued by the General Synod of the Dutch Reformed Church concerning the WCC support of 'Freedom Movements':

The Synod of the Dutch Reformed Church expresses its profound disapproval of the resolution of the Executive Committee of the World Council of Churches concerning the giving of financial support to the so-called Freedom Movements, among others those in Southern Africa, and censures this act for the following reasons:

(1) It is contrary to the demand of obedience to Holy Scripture and to the example of Jesus Christ who gave his disciples the clearest injunction rather to suffer supposed or actual injustice than doing it to others by e.g., committing acts of violence or resistance.

(2) Thus it is not the duty or calling of the Church to encourage rebellion and violence. On the contrary it is the demand of Scripture that the Church should oppose these evils.

(3) It puts the stamp of approval on violence and anarchy and makes the World Council of Churches with its subsidizing and encouragement of these evils an accessory to atrocities which have been committed in recent times by the so-called "Freedom Fighters".

(4) It is a notorious fact that Freedom Movements undertaken against Communism are not supported by the World Council of Churches. This kind of discrimination naturally gives rise to disturbing questions concerning certain tendencies in the World Council of Churches.

(5) It is alleged that only funds for schools, hospitals, etc. will be supplied to the "oppressed". Even if this were true it would mean that the World Council of Churches only rushes to the aid of the aggressor and not of his victims.

(6) It does not take into account the fact that the terrorist bodies armed with Chinese and Russian weapons commit atrocities against South Africa. The Church should raise her voice in prophetic protest against these enormities rather than encourage them by means of financial help.

(7) It has been done in the name of the World Council of Churches without first consulting the member churches by which the impression has been created that the organization is no longer an instrument of consultation and Christian fellowship.

(8) It gives the Church the image of a political pressure group. The Dutch Reformed Churches wishes to conjure the World Council of Churches to turn back from the way it has chosen, a way on which the Church of Jesus Christ should not be going. (RES)

=

DUTCH REFORMED CHURCH AFFIRMS THAT FORCED FELLOWSHIP IN THE CHURCH BETWEEN THE RACES SHOULD BE REJECTED

(Pretoria) The Dutch Reformed Church of South Africa recently met in General Synod here. The meeting, which is held once in four years, considered at length the relation of the 'Mother' church and the 'Daughter' churches and reports on race relations.

The Synod affirmed that it "believes in the Scriptural right and calling of the indigenous Church, it is also convinced that the unity of Christ is not in the least hampered thereby, but rather comes to richer manifestation. It is the conviction of Synod that all expressions of this unity by means of a forced fellowship should be rejected. The spontaneous contact however between the Mother and Daughter Churches as an expression of their unity in Christ is commendable." The 'Mother' church is white; the 'Daughter' churches (which outnumber the Mother: all together over 2½ million) are non-white.

The Synod also appointed an ad hoc study commission on race relations and ecumenical matters. The Moderamen was requested to nominate the commission to "conduct a thorough and exhaustive study of the racial and ecumenical problems involving South Africa and in particular the Dutch Reformed Church." After taking cognizance with thanks and appreciation of a report in its agenda, "The Relation of Mother and Daughter Churches," the Synod refrained from giving its approval to the report. (RES)

The Next Issues of Calvinist-Contact

will be DATED	will be MAILED	Closing time for ADVERTISEMENTS
Christmas Issue	December 15	December 9
New Year Issue	December 23	December 18
January 7/14	January 8	January 6 noon
January 21	January 15	January 13 noon

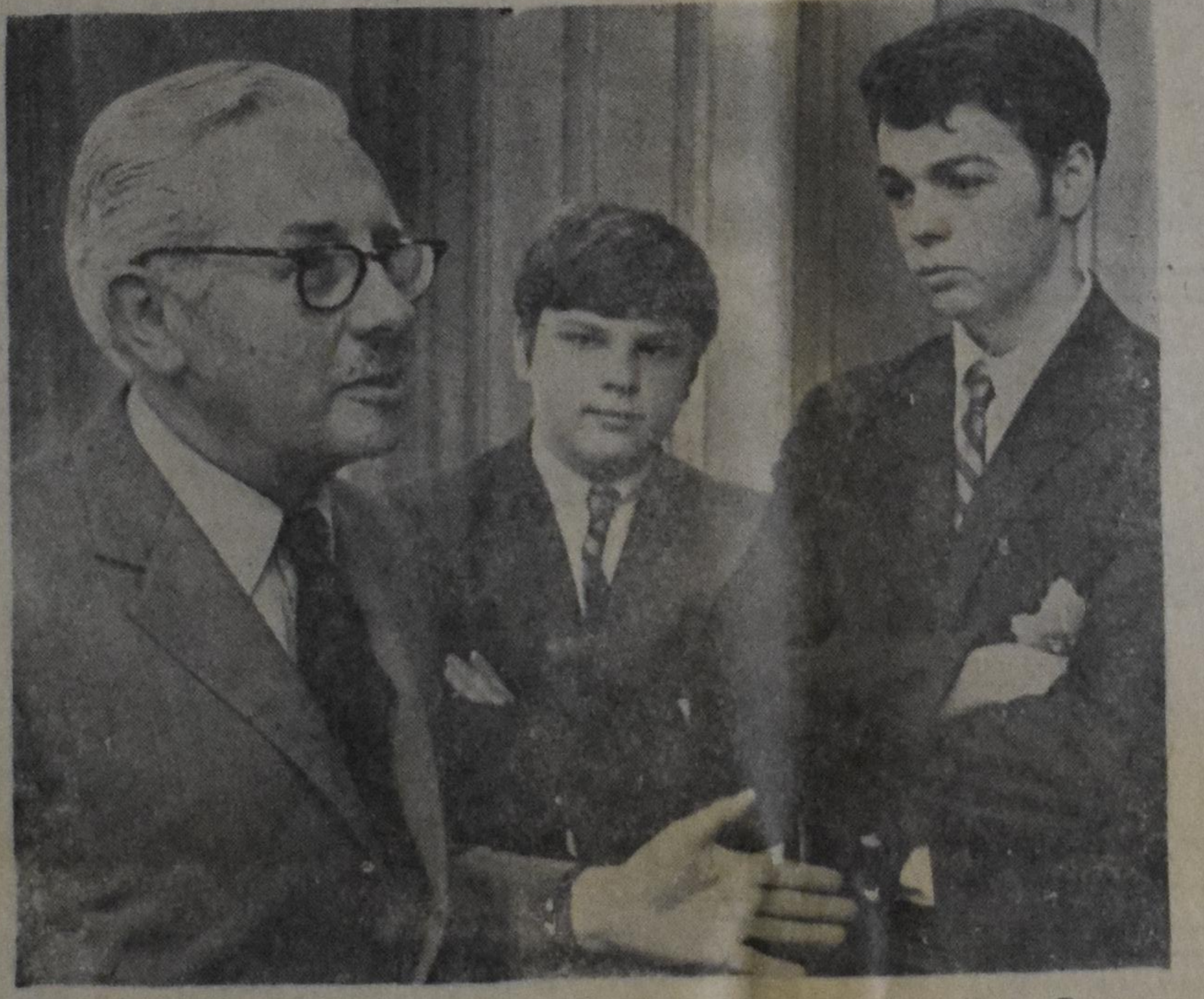

WALTER GORDON, finance minister under former prime minister Lester Pearson, discusses his views on Canadian nationalism with students at Neil McNeill High School, in Toronto. Gordon spent an hour with 100 students outlining the aims of the newly formed committee for an Independent Canada, of which he is the honorary chairman. He told them they can change the course of Canadian history.

Lambert Huizingh

Accredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits

1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

Good Books

are your reward if you send us a new subscription to Calvinist-Contact (provided the subscription fee is enclosed).

Titles of English Bonus Books:

FOR ONE SUBSCRIPTION:

YOU! JONAH! Poems by Thomas J. Carlisle.
GOOD NEWS FOR MODERN MAN.
The New Testament in today's English version.
THE NEW TESTAMENT DOCUMENTS, ARE THEY RELIABLE? by F. F. Bruce.
THE WEIGHT OF GLORY, by C. S. Lewis.
A selection of addresses given by the famous writer.
THE GIST OF CULTS, by Rev. J. K. Van Baalen.
THE GUN, by John Vriesinga & THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher. These are two great stories for children, which are given together as a premium for ONE subscription.

The following 4 titles are big size hard-cover books (bound in linen):

LIVING IN A NEW COUNTRY, by Rev. T. C. VanKooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.
IN THE MIRROR, by Prof. Dr. J. Kromminga.
This book was published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church. The author reviews what this church has done and ought to do.
A PREY TO SATAN, by C. Sluys.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters are people of the Reformed Church in Holland.
THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp wants to find his lost father. He hides as a stowaway in "The Golden Horn, but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers) all along.

FOR TWO SUBSCRIPTIONS:

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold.
Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this well-known author.
WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
Dr. Graham tells why he believes the world is on a collision course — and what this generation can and must do about it.
LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author tells in this novel how Andrew Connington, pastor of a Toronto church, must bring his natural desire into line with the profession he has chosen.

We also have a number of Dutch titles available, namely:

FOR ONE SUBSCIRPTION:

ARIE EN KATRIEN IN CANADA, door Arie Dof.
Emigranten mijmeringen. Gezonde humor en op de man af. Groot formaat, gebonden boek.
HEL EN HEMEL IN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
DE WELEERWAARDE HEER, door Ds. M. E. Voila.
DE HUMOR IN DE BIJBEL, door Dr. Okke Jager.
DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door Prof. J. H. Bavinck.
SPIONNAGE IN DE TWEEDE WERELDOORLOG, door Jac. v. d. Steen.
BILDERDIJK, door M. De Jong en Wim Zaal.
KERKELIJKE KAART VAN NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta.
GROOT ALARM, door C. Baardman.
DAGGELDERS, door J. W. Ooms.
PA BAKKER, door P. Mons.
'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen.
SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
MOEILIJKE KINDEREN, door P. W. J. Steinz en 5 andere deskundigen.

★
Plaats Uw advertenties in C.C.; het blad dat men leest!
★

AN EXCELLENT OUTLINE for thorough BIBLE STUDY

ISRAEL'S JUDGES AND RUTH

in the History of the Old Testament.

CONTENTS: All good things are come upon you — The earth is the Lord's — Israel's pattern of religious life — In wrath the Lord remembers mercy — The Lord is gone before his people — The song of salvation — The Lord comes in peace — The Lord tests his chosen servant — The victory is the Lord's — Israel abuses the Lord's victory — Israel's self made king — The Lord's soul was grived for the misery of Israel — Desperado, Diplomat, Deliverer — Jephtah's rash vow of dedication — A Nazarite unto God — The Lord wages war against his enemies — A great deliverance by the hand of the servant of the Lord — Samson: the humbled and exalted judge — Stepping stones to spiritual bankruptcy — Israel's anarchy, cultural neglect and false religion — Moral bankruptcy in Israel — Terrible sins and sovereign grace.

ABOUT RUTH: The covenant God brings his own from afar — Man's extremity is God's opportunity — Nothing is impossible with God.

PRICE PER COPY $1.25

Order immediately so that your meetings can make a good start

Published by

GUARDIAN Publishing Company Ltd.

Box 312 — Station B — Hamilton, Ont.

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

CITY ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

I would like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada $6.00 per year; for 2 years $11.50.
For the USA the same as for Canada, but in USA currency to make up for the higher mailing cost. Yearly subscription for other countries $6.50, for 2 years $12.00.